

de MARINI - zaak

met

De “INFORMATIEVE DIENSTNOTA” van de
RAGGRUPPAMENTO OPERATIVO SPECIALE
CARABINIERI

en enige andere teksten over het complot tegen
de anarchisten in Italië

Anarchist Black Cross - Gent

PB 40, 9000 Gent 2, België

abc_gent@yahoo.com www.geocities.com/abc_gent

januari 2005

Inhoud

- p. 5 Inleiding
- p. 8 De "Informatieve Nota" van de ROS
- p. 22 Grotesk complot tegen anarchisten
(brief van Jean Weir)
- p. 24 Montage... (over het proces Marini)
(Alfredo M. Bonanno)
- p. 29 De redenen voor de montage
- p. 31 De dwerg Marini en de reus Europa
(interview met Massimo Passamani)
- p. 37 Brief van Angela Maria La Vecchio
- p. 40 Chronologie van de nieuwe inquisitie
- p. 50 Uitleiding

Inleiding

In de vroege morgen van 16 november 1995 worden over gans Italië tijdens een grootscheepse politieactie tientallen huiszoekingen verricht bij anarchisten, ook de cellen van een aantal kameraden in de gevangenis worden doorzocht. Tegen allen wordt een onderzoek ingesteld voor een hele reeks van misdrijven. Op 17 september 1996 worden, op bevel van openbare aanklagers Marini en Ionta, tegen 29 anarchisten een aanhoudingsbevel uitgevaardigd, 9 onder hen zaten reeds in de gevangenis, 12 worden er dezelfde dag gearresteerd, 8 anderen kan men niet vinden. In totaal zou er tegen 68 personen een onderzoek zijn ingesteld. Enkele uren na de arrestaties geven Marini en Iona een persconferentie waarin zij bekend maken een bende met de naam "ORAI" te hebben ontmanteld.

Het is het begin van de ophefmakende Marini-zaak, die jaren aansleepte en een groteske poging is om tientallen anarchisten achter tralies te krijgen en de hele anarchistische beweging te terroriseren en te intimideren. Dit in het verlengde van een onderzoek naar een aantal aanslagen en bankovervallen in de jaren '80-'90 waarvoor al een aantal anarchisten in de bak zaten. Nu echter zouden die volgens de onderzoeksrechter Marini het werk zijn geweest van de organisatie "ORAI" (Organizzazione Rivoluzionara Anarchica Isurrezionalista - Revolutionair Anarchistische Insurrectionalistische Organisatie), en de beschuldigingen luiden dan ook "gewapende bendevorming" en "behoren tot een criminele en subversieve organisatie" (artikel 270), èn er zou een kroongetuige bestaan om dat allemaal te bewijzen.

In de loop van de volgende maanden en jaren komt het tot verschillende processen waarbij steeds duidelijker blijkt dat het allemaal opgezet spel is. In die periode worden nog een aantal anarchisten aangehouden, ook in het buitenland (zoals Angela Lo Vecchio, die in Amsterdam werd gearresteerd en uitgeleverd aan Italië), de meeste komen echter na 6 maanden voorlopig vrij omwille van procedurefouten of totaal gebrek aan bewijs.

Zoals de anarchisten steeds hebben beweerd, bestaat er helemaal geen organisatie ORAI, het is een constructie van politie en gerecht, gebaseerd op loze veronderstellingen en de valse verklaringen van één spijtoptant. Maar het liet wel toe dat tientallen anarchisten voor maanden of jaren in de cel bleven, anderen een clandestien bestaan moesten leiden (zoals Massimo Passamani, die ondergedoken leefde in Frankrijk en om wiens uitlevering Italië meermaals heeft gevraagd.

De hele montage werd ook bewezen door een vrijgekomen politiedocument waarin bijna exact het scenario voor de montage staat beschreven: de fameuze *'Informatieve Nota van de ROS'*, dat we hier ook in vertaling meegeven (p. 9 -21). Het is dan ook een opzienbarend document, niet alleen omdat het zwart op wit aantoonde hoever de staat durft gaan in leugens en manipulaties om haar vijanden te 'pakken', maar ook omdat het tegelijkertijd een boeiend - zij het natuurlijk 'gekleurd' - relaas is van de acties en activiteiten van anarchisten in Italië gedurende meer dan een decennium, en getuigt van de frustratie en onmacht van de macht om hen te stoppen, en dus besluit er zelf een mouw aan te passen.

De Italiaanse Staat heeft, via de Magistratuur van Rome, de publicatie en verspreiding van dit document trachten te verbieden, en heeft niet getwijfeld diegenen die haar bevelen negeerden te vervolgen. Radio Blackout, de vrije radio aan wie het document werd toegestuurd en die het verder verspreidde, mocht zich verheugen op verschillende politie-invallen, en drie van haar medewerkers werden voor de rechter gesleept op beschuldiging van het vervalsen van officiële geschriften; beschuldiging die geen stand hield: het document is echt.

Die reactie van de staat hoeft ons verder niet te verbazen; de Keizer - de macht, de staat, de veiligheidsdiensten, ... - stonden even in hun blootje.

In Mei 2000 komt het tot een eerste uitspraak ten gronde: alle aangeklaagden worden vrijgesproken voor de beschuldiging van bendevoering (subversieve vereniging), maar 11 mensen krijgen gevangenisstraffen van 1 jaar tot levenslang voor "gewone" criminele feiten.

De openbare aanklager gaat in beroep en in dat proces in beroep, dat meerdere maanden in beslag neemt (12 november 2002 - 1 februari 2003) en waarin openbare aanklager Marini met absoluuts niets nieuws op de proppen komt, het ene sensationele verhaal na het andere over die "gevaarlijke" anarchisten opdist, maar wel levenslang vraagt voor 4 van de beklaagden (Orlando Campo, Francesco Porcu, Garagin Gregorian en Rose Ann Scrocco) en straffen van gemiddeld meer dan 6 jaar voor de 42 andere anarchisten, is de uitspraak de volgende:

Francesco Porcu, Orlando Campo, Gregorian Garagin, Rose Ann Scrocco en Angela Maria Lo Vecchio werden veroordeeld voor "gewapende bendevoering" en "subversieve vereniging" en voor verschillende overvallen, zij kregen allen dan ook zwaardere straffen dan tijdens het eerste proces:

Francesco Porcu: levenslang plus 18 maanden isolatie overdag,

Gregorian Garagin: 30 jaar plus 9 jaar,

Rose ann Scrocco: 30 jaar plus 15 jaar,

Angela Maria Lo Vecchio: 15 jaar,

Orlando Campo: 10 jaar.

Alfredo Maria Bonanno kreeg 6 jaar en een boete van 2000€

Carlo Tesseri 3 jaar en 9 maanden.

De anderen werden vrijgesproken van alle beschuldigingen.

Opnieuw wordt in beroep gegaan, door de beschuldigen dit keer, maar tevergeefs: op 20 april 2004 worden de veroordelingen definitief bevestigd.

Op dat moment bevinden twee van de beschuldigen, Franscescu en Gregorian, zich reeds in de gevangenis, de anderen worden in de loop van de volgende dagen gearresteerd of bieden zich aan bij de gevangenis. Orlando Campo, op dat moment in de Rebibia gevangenis, kwam bijna onmiddellijk vrij omdat hij al 8 jaar had gezeten voor een zaak waarvoor hij uiteindelijk werd vrijgesproken. Carlo Tesseri, aanvankelijk opgesloten in de La Dozza gevangenis, verkrijgt enige weken nadien huisarrest. Rose Ann Scrocco zat niet in de gevangenis, zij is reeds lang voortvluchtig.

Hieronder de adressen van de nog in de gevangenis opgesloten kameraden:

Gregorian Garagin

Via G. Leopardi, 2

61034 - Fossombrone (PS)

Italië

Francesco Porcu

Via Provinciale S. Biagio 6

81030 Carinola (CE)

Italië

Alfredo Maria Bonanno

Via Papiniano, 1

34133 Trieste

Italië

Angela Maria Lo Vecchio

vroeg om haar adres niet vrij te geven.

SEZIONE ANTICRIMINE DI ROMA

NR. 148/19/S DI PROT.LLO. ROMA, 19 DICEMBRE 1994

OGGETTO: - NOTA INFORMATIVA DI SERVIZIO

RAGRUPPAMENTO OPERATIVO SPECIALE CARABINIERI

Anti-criminele sectie van Rome

00165 Largo Cristina di Svezia nr. 16 – Tel. 06/58594415, Fax 06/58594434

Nr. 148/19/s van het protocol

Rome 19 December 1994

Betreft:

Informatieve dienstnota voor intern gebruik, met betrekking tot een mogelijke onderzoeksdaad te ontplooiën in het milieu van de anarchistische subversie.

Al sinds geruime tijd hebben verschillende organen van de Gerechtelijke Politie het bestaan aangeklaagd van een op het gehele grondgebied opererende, wijd vertakte criminele organisatie met subversieve doelstellingen van anarchistische aard, die complex gestructureerd is, zij het niet noodzakelijk met hiërarchieën van het militaire type, maar toch minstens feitelijke hiërarchisch georganiseerd, wiens optreden reeds in het kader van onderzoeken op bevel en voor rekening van verschillende procureurs van de Italiaanse Republiek, in het bijzonder van die in Florence, in kaart werd gebracht. Deze in de loop der jaren voortgezette onderzoeken, ook al hebben zij de grote sociale gevaarlijkheid van de deelnemers van de politiek-criminele groepering in kwestie aan het licht gebracht, hebben zelden bewijs van enige strafrechtelijke relevantie opgeleverd.

De inspanningen van de Autorita' Giudiziaria (A.G. = rechterlijke macht) waren meestal voor niets, terwijl deze subversieve groepering is doorgegaan zich verder te verbreden, door het verspreiden van de insurrectionalistische ideologie waarop ze zich baseert, en waarvan de belangrijkste exponent kan geïdentificeerd worden als BONANNO Alfredo Maria. Precies omwille van de erkende sociale gevaarlijkheid intrinsiek aan deze ideologie, gebaseerd op de radicalisering van de anarchistische principes, wordt het als urgent beschouwd de uitvoering- en onderzoeksactiviteiten te intensiveren en mogelijke procedures in gang te zetten met als doel ze tegen te houden, door de verdere hardnekkige verspreiding ervan te verhinderen. Een opgave die vandaag in het licht van de jongste voorvallen een beetje eenvoudiger wordt en die wij nu zullen uitzetten.

Ten eerste zullen wij proberen de successen behaald in de strijd tegen de anarchisti-

sche subversie van de laatste twintig jaren chronologisch weer te geven, rekening houdend met de ideologische evolutie van het te onderzoeken gebied. Daarbij moeten we beginnen met de ontmanteling van de organisatie genaamd "AZIONE RIVOLUZIONARIA" die verantwoordelijk is voor een lange serie van aanslagen, verwondingen en pogingen tot ontvoering tussen 1976 en het begin van de jaren 80; ontmanteling bekroond met de processen van juni 1983 in Firenze en in januari 1983 in Milaan die leidden tot de veroordeling van talrijke militanten van de "A.R.", onder wie we de namen herinneren van FAINA Gianfranco, GEMIGNANI Roberto, MELONI Sandro, MONACO Angelo, VALITUTTI Pasquale.

Om de ideologie gepropageerd door de hier onderzochte subversieve groep te kunnen begrijpen, lijken de beweringen in de brochures en pamfletten van de "A.R." van betekenis te zijn. Volgens de samenstellers: 'De beweging stelt de strijd tussen de klassen niet uit, maar neemt haar over in de eerste persoon. De actie is direct. Wat dan ook de objectieve resultaten mogen zijn, de subjectieve veranderingen zijn fundamenteel. De directe actie maakt de individuen van zichzelf bewust, als zijnde mensen die hun eigen lot kunnen veranderen en de controle over hun eigen leven kunnen teruggrijpen.' Naast de aanhoudende kritiek op het kapitalisme en haar consequenties, roepen de samenstellers op tot actie en tot propaganda: 'Dat wat we willen is een ondermijnende kritiek op de staat tot stand brengen, en dit via gebruik van revolutionair geweld, de gewapende strijd en de propaganda van de daad. We willen de tijd versnellen en het interne front van het conflict uitbreiden om tot een destabilisering van de staat te komen. (...) De kritiek der wapens is vandaag de enige kracht die welk project dan ook geloofwaardig kan maken. Laat ons 10 -100- 1000 gewapende kernen realiseren en organiseren!'

Van bijzonder belang lijken de organisatorische aspecten van de groep, gezien de relaties van "Azione Rivolutionaria" tot andere bewegingen in grote lijnen die thematieken en formuleringen weerspiegelen die later door de genoemde BONANNO Alfredo Maria aangegrepen werden: "Binnen onze revolutionaire organisatie hebben zich verscheidene groepen op lokaal niveau verenigd, of via het samenvallen van verschillende persoonlijke ervaringen, op basis van een affiniteit tussen de verschillende ervaringen en opvattingen van de kameraden. Affiniteitgroepen die hun autonomie en actievrijheid behouden en waarin de relaties van de kameraden niet enkel gebaseerd zijn op de zuivere efficiëntie maar gekarakteriseerd zijn door een maximale wederzijdse kennis, intimiteit en vertrouwen." Dezelfde thematieken die de door FAINA Gianfranco geleide terroristische vereniging aan het hart lagen, kunnen teruggevonden worden in de geschriften van BONANNO die zich beroept op concepten zoals "informele groepen", "autonome basiseenheden", "zelfbestuurde structuren", die alle van een minimum aan

politieke analyse en organisatie voorzien zijn, ontstaan al naargelang de situatie, en zich beroepen op de "permanente conflictualiteit", het "zelfbestuur" en de "aanval" gegarandeerd door de "directe actie".

Het is nuttig eraan te herinneren dat in de documenten van "Azione Rivoluzionaria" duidelijk de scherpe polemiek verschijnt, die binnen de bredere anarchistische beweging bestaat, en die verweten wordt "zonder strategie en tactiek" te zijn. Op dezelfde manier moet eraan worden herinnerd wat in Forlì tijdens een anti-militaristisch congres is gebeurd, toen BONANNO en de anderen uit de insurrectionalistische scène als aanhangers van "terrorisme" werden beticht en uit de zaal werden gezet.

Hoewel de arrestatie van de leden van "A.R." een harde slag voorstelde voor de anarchistische subversie, betekende dit echter niet haar ondergang. Na enkele jaren van relatieve kalmte, ongetwijfeld te wijten aan de noodzaak om hun krachten te reorganiseren, werd tegen eind de jaren 80 weer een herneming van aanslagen van anarchistische inslag geregistreerd, die zich hoofdzakelijk tegen doelwitten van de ENEL (Italiaanse elektriciteitsmaatschappij) richtten, zoals bvb hoogspanningsleidingen. De onderzoeken die toen werden uitgevoerd, richtten de aandacht van het eerste moment op de extreemste vleugel van de anarchistische beweging, de zogenaamde insurrectionalisten, waarvan de aanvoerder net de vernoemde BONANNO Alfredo Maria is.

Over BONANNO moet gezegd worden dat reeds in het rapport van gerechtelijk vooronderzoek nr. 160/1 met als datum 23.03.1980 van de Operatieve Cel van de Carabinieri van Florence, hij als lid van "Azione Rivoluzionaria" werd aangeduid, volgens de later ontoereikend gebleken verklaringen van de collaborateur PAGHERA Enrico. Op 23 en 26.03.1980 werden, in uitvoering van de proceduremaatregelen, 19 personen gearresteerd die allen als behorende tot de betreffende subversieve organisatie gerekend werden. Onder deze personen bevinden zich BONANNO Alfredo Maria, WEIR Yean Helen, DI MARCA Carmela, RUBERTO Paolo, MARLETTA Salvatore, en CASAMENTI Patrizia. BONANNO, WEIR en MARLETTA werden bovendien ook nog van zes overvallen op notarissen uit Bologna beschuldigd. Maar op 30.06.1980 beval de onderzoeksrechter van de rechtbank van Bologna hun vrijlating wegens gebrek aan bewijzen, en op 03.04.1981 werd de zaak geseponneerd omdat zij de feiten niet hebben begaan, voor wat betreft de overvallen en de aanklacht van "gewapende bende".

Niettemin, in december 1986, in de uitgave nr. 55 van "Anarchismo", het tijdschrift waarvan BONANNO de verantwoordelijke uitgever is, verscheen een artikel ondertekend door zogenaamde "Operati rivoluzionaria", die minutieus instructies gaf, verduidelijkt met grafische illustraties, voor het saboteren van elektriciteitsmasten van

ENEL. In het daarop volgende jaar, 1987 dus, begonnen de eerste aanslagen tegen ENEL, waarvan slechts enkele werden opgeëist. Aanslagen, die zich in de loop van de volgende jaren voortzetten en waarvan de technische onderzoeken mogelijk maakten vast te stellen dat in meer dan één geval de gebruikte techniek om de balken van de stroommasten om te doen vallen, exact die was die in het betreffend artikel voorgesteld werd.

In januari 1987 verscheen het anarchistische maandblad "Provocazione", waarvan BONANNO de verantwoordelijke uitgever was, die de noodzaak ondersteunde "de eenvoudigste en op het territorium wijd verspreide objectieven aan te vallen", wat tot ernstige verdeeldheid binnen de anarchie voerde omwille van de verschillende meningen over het thema ecologie, wel te verstaan als strijd tegen atoomcentrales (informatieve nota nr. 6915/126 gedateerd 15.10.1992, van de Anticriminele Sectie van Firenze, samen met die van de pen. proc. nr. 796/92 e 274/92 R.G. van de Procureur van de Republiek van de Rechtbank van Massa).

Precies in "Provocazione" en in het tijdschrift "Anarchismo" wordt de strategie van de aanval tegen kapitaal en staat ontwikkeld, een strategie die de voortzetting voorziet van de sabotageacties tegen "de minimale structuren", zoals BONANNO uitdrukt, die als directe en onmiddellijke acties uitgevoerd worden door informele groepen van personen die naargelang van de situatie ontstaan en zich beroepen op de "permanente conflictualiteit".

In het jaar 1988 werden in totaal 32 aanslagen tegen de structuren van ENEL uitgevoerd, die in enkele gevallen door anarchistena werden opgeëist. Op het onderzoeksfront moet enkel vermeld worden dat er een aanklacht van de politie van Forlì bestond tegen de reeds vernoemde CASAMENTI, die onder verdenking stond, samen met andere anarchistena, tot de beweging "Figli della terra" ("Kinderen van de aarde") te behoren, en die enkele van de aanslagen op elektriciteitsmasten had opgeëist. Een aanklacht die ook in dit geval niet volstond om strafrechtelijk in te grijpen. Bij deze gelegenheid heeft de DIGOS (politieke politie) uit Bologna een aantal andere subjecten gesignaleerd aan de A.G. (Gerechtelijke Autoriteit) wegens mogelijke betrokkenheid bij de aanslagen op de structuren van ENEL uitgevoerd in deze provincie, en die tot de kringen van het te onderzoeken gebied behoren en in contact stonden met CASAMENTI. Onder hen CAMPO Orlando, die de kranten "ANARCHISMO" en "PROVOCAZIONE" verdeelde in opdracht van BONANNO, FANTAZZINI Horst en Loris, en SCOPPETTA Maria Grazia.

Het enige geregistreerde resultaat in het jaar 1989 tegen de anarchistische subversie was de arrestatie van BONANNO Alfredo Maria, toen deze op heterdaad werd betrapt tijdens een gewapende overval, op 02.02.1989, op de juwelier Giuseppe PLEBANI, be-

gaan in Bergamo samen met STASI Giuseppe.

Maar in de loop van hetzelfde jaar werden in totaal 27 aanslagen gepleegd tegen installaties van de ENEL en andere structuren, waarvan slechts drie, allen begaan op 19 mei, opgeëist zullen worden in anarchistische pamfletten. In de loop van het jaar 1990 werden in totaal 28 aanslagen uitgevoerd, die echter allen in de politieke anonimiteit verzopen. Op 5.12.1989 beval de Procureur van de Republiek van Florence een serie van huisdoorzoeken tegen CAMPO Orlando, LO VECCHIO Angela Maria, GIZZO Antonio, SASSOSI Emma, BARCIA Giovanni, BONANNO Alfredo, SCOPPETTA Maria Grazia, PORCU Pierleone en RUBERTO Paolo, in het kader van het onderzoek naar de aanslagen op elektriciteitsmasten. De huiszoeken hadden een negatief resultaat. Rond dezelfde tijd werd CAMPO Orlando aangehouden door de P.G. (Gerechtelijke politie) omdat hij ervan verdacht werd te hebben deelgenomen aan de overval in Bergamo met BONANNO en STASSI ; kort daarop werd hij echter weer vrijgelaten. In oktober 1989 signaleerde de DIGOS uit Florence aan de bevoegde A.G. SCROCCO Rose Anne als mogelijke verantwoordelijke voor de aanslagen op stroommasten, gezien zij geïdentificeerd werd in het gezelschap van voorgenoemde CAMPO Orlando, BARCIA Giovanni, LO VECCHIO Angela Maria en ene DE BLASI Luigi.

Tegen al deze subjecten kon niet genoeg aanwijzingen worden verzameld om een bevel tot voorlopige hechtenis te motiveren; ze werden echter snel samen met GREGORIAN Garagin in het onderzoek naar de ontvoering van SILOCCHI betrokken, dankzij de identificatie van enkelen van hen in de context van de arrestatie van de bekende PORCU Frederico, die op dat tijdstip al werd gezocht wegens de ontvoering van Esteranne RIGCA. Op 23.06.1990 werd PORCU Frederico in Rome gearresteerd, via Giovannopoli nr. 65. In de loop van de operatie in het pand waarin de vernoemde zich had verstopt, werden SCROCCO Anne Rose, LO VECCHIO Angela Maria, BARCIA Giovanni en CONDRÒ Salvatore geïdentificeerd (zie pagina nr. 2050/61/B/89/1^/CRIM gedateerd 25.06.1990 van de locale politie). Deze gelukkige omstandigheid bepaalde het succes van het onderzoek met betrekking tot de ontvoering van Mirella SILOCCHI, nog ondersteund door de vondst in mei 1991 van een arsenaal in de kelder in de Via Cristoforo Colombo nr. 310 in Rome op naam van Barcia Giovanni (informativa nr. cat A4/91/DIGOS datum 12.05.1991 van de lokale DIGOS).

Het jaar 1991 zal een belangrijke etappe blijken voor de successen bereikt tegen de in de bijdrage voorgestelde structuur. Op 19.03.1991 werd het arrestatiebevel tegen GREGORIAN Garagin uitgevoerd en op 22.09.1991 werd ook CAMPO Orlando gearresteerd. Het hof van assisen in Parma zal op 16.06.1993 CAMPO tot 22 jaar, GREGORIAN en SCROCCO Rose Anne (die samen met de eveneens gezochte BARCIA Giovanni onderge-

doeken was) tot levenslange opsluiting veroordelen. Zij worden allen verantwoordelijk bevonden voor de ontvoering van Mirella SILOCCCHI, in samenwerking met een criminele groep van Sardijnse oorsprong en de reeds vermelde DE BLASI Luigi., gestorven op 24.08.1989 bij de ontploffing van een autobom op de Via Prenestina in Rome. Op dit proces zal BARCIA Giovanni vrijgesproken worden.

Ook in het kader van het onderzoek naar de aanslagen tegen de ENEL structuren, werd het enige gedeeltelijke resultaat tegen de daders van de aanslagen op 05.11.1991 geboekt toen in de plaats Cinquale behorende tot de gemeente Montignoso (MS) de bekende Zwitserse terrorist CAMENISCH Marco (alias NAF Walter) door 2 carabinieri van de plaatselijke rijkswachtkazerne, na een schietpartij, werd gearresteerd. Deze was reeds veroordeeld wegens dynamietaanslagen op een elektriciteitscentrale en een hoogspanningsleiding, en was uit de gevangenis van Regensburg/Zürich ontsnapt in december 1981. Op 17.4.1993 werd CAMENISCH Marco tot 12 jaar gevangenis veroordeeld wegens bezit van wapens en explosieven, zware verwondingen en een aanslag, die op 11.7.1991 tegen een elektriciteitsmast van ENEL in Montignoso gepleegd werd, .

Desondanks gingen de aanslagen tegen elektriciteitsmasten ook in de laatste jaren verder, steeds zonder opeising, en zonder dat de onderzoeken enig resultaat opleverden.

En precies vanaf het jaar 1991, ondanks de arrestatie van FANTAZZINI Horst en de bekende TESSERI Carlo (plaatsgevonden op 03.01.1991 voor overval) waren er geen positieve resultaten meer in de strijd tegen de subversie van anarchistische oorsprong, die zich van zijn kant weer springlevend toonde met de brandaanslagen tegen de filialen van de STANDA in de steden Florence, Brescia, Triente, Modena, Rome en Milaan gepleegd op 01.7.1994, en die van Verona op de 2de en 4de juli, opgeëist door anarchistena.

Zoals reeds werd vermeld, als conclusie van meerdere onderzoeksfases blijkt dat BONNANNO Alfredo een vooraanstaande figuur uit de anarchistische beweging is, en in het bijzonder van de insurrectionalistische vleugel. Verder geldt hij als uitgever van de krant "ANARCHISMO", het maandblad "PROVOCAZIONE", en recenter van het weekblad "CANE NERO" en is hij daarenboven de auteur van talrijke artikels die in het tijdschrift "G.A.S." (Gruppi Anarchici Spaciali) verschenen zijn. Reeds na 1988 kon men het ontstaan van initiatieven ter verspreiding van de te onderzoeken ideologie observeren, zoals het opstarten van zich zelfbeheerde sociale centra en de verdere ontwikkeling, in de opstandige-anarchistische zin, van de reeds bestaande centra, die zich manifeste-

ren als ontmoetingspunt voor de uitwerking van de meest radicale theses van het anarchistische denken.

In deze context vinden verschillende initiatieven plaats die door deze scène op sociaal vlak werden gerealiseerd, en die culminereren in aanklacht- en protestactiviteiten van verschillende types, zoals o.a. beschadiging en bezetting van gebouwen. Het zijn demonstraties van een antagonistische mengelmoes, die – ondanks het zeer gevarieerd karakter van de deelnemers – het niveau van "sociaal alarm" niet overschrijden, en zodoende binnen een openlijk en publiek niveau van protest blijven. Deze activiteiten, alhoewel ze potentiële spanningen voor de openbare orde representeren, dragen op zich geen gevaar in zich voor het Instituut van de Staat, maar zijn desondanks een eerste stap in de richting van het uitvoeren van criminele activiteiten.

In die zin is het opportuun te signaleren dat in de tijdsspanne na de arrestaties in de provincie van Trente in september laatsleden (waar we het later nog over hebben) een snelle verspreiding van solidariteitsacties met de aangeklaagden in kwestie te merken was. Dit bleek, naast de persoonlijke aanwezigheid van sympathisanten bij de hoorzittingen voor de rechtbank, ook uit samenkomsten in verschillende sociale centra over heel het grondgebied, in de uitgave van artikels in de publicaties van de scène zoals bvb. "CANE NERO", door de publicatie van pamfletten en drukwerken en door de stichting van een "COMITATO DIFESA ANARCHICI" (verdedigingscomité voor anarchist(en)), een vereniging met het doel, op juridisch en financieel vlak, alle in juridische zaken verikkelde anarchist(en) te ondersteunen, en op naam van de gekende ANZDINO Mario uit Turijn staat. Activiteit die zeker legitiem is, maar waarvan we kunnen affirmeren dat die toch als wachtkamer voor de misdaad kan worden beschouwd, zoals de aanwezigheid van BARGIA en STASI bij de hoorzittingen van het proces VALASTRO, de aanwezigheid van STRATIGOPoulos bij de hoorzittingen van het proces BONANNO en STASI en tenslotte met de aanwezigheid van GUGLIARA bij de hoorzittingen van het proces CAME-NISCH aantoon.

Binnen deze antagonistische realiteit heeft zich mettertijd een radicalisering van het protest gereveleerd, met een verheviging op het kwalitatieve niveau van de acties. We werden geconfronteerd met een subversieve opzet gerealiseerd door middel van criminele acties en ondersteund door de radicalisering van de subversieve inhoud van het geproduceerde propagandamateriaal, zoals dat bleek uit pamfletten, documenten en alternatieve tijdschriften ter interne verspreiding, waaronder het blad "ANARCHISMO", waarvan de verantwoordelijke redacteur de bovengenoemde BONANNO is; het tijdschrift "PROVOCAZIONE", waaraan o.a. ook RUBERTO Paolo, PORCU Pierleone, SCOPETTA Maria Grazia en GIZZO Antonio actief hebben meegewerkt; het weekblad "CANENERO", dat als bijvoegsel gedrukt werd van de krant "ANARKIVIU", waarvan de

verantwoordelijke uitgever zich identificeerde als CAVALLERI Costantino, dat in de woning van MOREALE Stefano wordt gedrukt, waarvan SCOPPETTA, BONANNO, PASSAMANI Massimo van Rovereto en RANERI Rosa Gabriella co-redacteurs zijn, en het periodieke blad "GAS -Gruppo Anarchici Spaziali", waarvan de verantwoordelijke uitgever DI GIOVANNI Severino (wordt momenteel geïdentificeerd) is, en waarvan de verdeling door MANTELLI Guido verzorgd wordt. Voor wat betreft de publicaties van deze scène moet opgemerkt worden dat er niet de minste intentie uit schijnt met de instituties in dialoog te gaan, naast een verbittering die men merkt van het onbuigzame karakter van de ideologie, die zich uit in een gevaarlijke activiteit van aansporen en goedkeuren van het plegen van delicten, met als doel het omverwerpen van de constitutionele orde.

In deze context situeert zich de wervende actie van BONANNO, die erop gericht is, binnen de bredere scène die onderzocht wordt, een revolutionaire anarchistische ultra-extremistisch-insurrectionalistische organisatie op te richten die, weliswaar door de eigen initiatieven van enkelingen wordt afgezwakt, toch onvermijdelijke in contrast staat tot de klassieke anarchistische doctrine. Het gaat er hier dus om al die subjecten samen te voegen die, op een verdoken en opgedeeld niveau, alhoewel ze doorgaan met een publieke politieke activiteit binnen de antagonistische beweging, aan demonstraties, meetings en debatten deelnemen, zich samen organiseren en structureren om criminele activiteiten te begaan.

De analogieën tussen de ideologische principes en de organisatorisch-programmatische lijn die door "AZIONE RIVOLUZIONARA" in zijn tijd onderschreef, en de formuleringen van BONANNO, zoals verschenen in een publiek verslag afgedrukt in de 72ste editie van de krant "ANARCHISMO" van mei 1993, als voortzetting van de publieke tussenkomsten in Griekenland in januari 1993, zijn symptomatisch voor het theoretiseren van de revolutionaire anarchistische opstandige organisatie, die gestructureerd is in "affiniteitgroepen", "basiskernen" en "coördinaties", bestaande uit een gering aantal kameraden, die verbonden zijn door een diepgaande persoonlijke kennis". Het actieterrain van deze structuren is de massastrijd, en deze moeten, ook wanneer die strijd eerder gekenmerkt wordt door deelaspecten en niet door directe en onmiskenbaar vernietigende aspecten, altijd het eigenlijke doel voor ogen hebben, dat zoals altijd de 'aanval' tegen de vijand is, die erkend wordt in iedere structuur, individu en organisatie van de staat en het kapitaal.

In dit alles bevindt zich een coherent en intiem gevaar voor de constitutionele en sociale orde van onze Staat, dat absoluut niet langer getolereerd kan worden.

Om deze redenen wordt het als opportuun beschouwd de weg van het onderzoek en bestraffing duidelijk te maken die sinds september 1994 gevoerd wordt na de arrestatie van vijf subjecten behorende tot de subversieve scène op grond van zware roofoverval, en aangespoord door enkele feitelijke elementen (informativa nr. 148/6 van het protocol van 15.11.1994) die in de loop van het onderzoek door de plaatselijke Anticriminele Sectie werden onderzocht. Op de morgen van 19 september 1994 vond een overval plaats op de kredietinstelling Cassa Rurale in Serravalle-Chizzola, regio Serravalle de Ala (TN). Onmiddellijk na de feiten konden de Carabinieri van Rovereto BUDINI Antonio, TESSERI Carlo, STRATIGOPOULOS Christos, WEIR Jean Helen en TZIOUTZIA Evangelia aanhouden. Van alle arrestanten was bekend dat ze met de anarchistische ideologie verbonden zijn, en in het bijzonder moet er op gewezen dat BUDINI in het verleden al betrokken was in de onderzoeken van de P.G. (Polizia Giudiziaria = Gerechtelijke Politie) met betrekking tot de gewapende bendes "AZIONE RIVOLUZIONARIA" en "C.D.L.P." en samenwoont met RICCOBONO Giuseppina, die sentimenteel verbonden is met de vernoemde GEMIGNANI Roberto, vluchteling in Frankrijk, als lid van "A.R.". TESSERI werd reeds veroordeeld wegens een overval, gepleegd samen met FANTAZZINI Horst en CAMPO Orlando, verder werd in een door hem gekochte kelder een vingerafdruk van GREGORIAN Garagin gevonden. STRATIGOPOULOS werd in de loop van een proces tegen BONANNO en STASI geïdentificeerd. Tenslotte moet opgemerkt worden dat WEIR de echtgenote is van BONANNO. Op 30.09.1994 veroordeelde de rechtbank van Rovereto via snelrecht TESSERI tot zes jaar gevangenisstraf en BUDINI Antonio, STRATIGOPOULOS Christos, WEIR Jean Helen tot vijf jaar opsluiting, TZIOUTZIA Evangelia werd vrijgesproken en vrijgelaten.

Deze Anticriminele Sectie, op basis van de verwickelingen rond TESSERI Carlo, activeerde de controle van enkele personen die met hem in contact stonden. De observaties maakten het mogelijk een groep personen aan te duiden die met de ex-vrouw van TESSERI, LO FORTE Cristina verbonden waren en later werden geïdentificeerd als GIZZO Antonio, SASSOSI Emma, op wiens naam de uitgeverij "Edizioni ANARCHISMO" is aangemeld, NAMSETCHI Mojdeh, die met TESSERI sentimenteel verbonden was en bij hem woonde, ANDREZZI Tiziano en GUGLIARA Salvatore.

In het bijzonder, op de dag van 10.10.1994, op de Largo degli Osci, controleerde een patrouille van de plaatselijke mobiele eenheid GUGLIARA Salvatore, ANDREZZI Tiziano en GIZZO Antonio. Tijdens die controle, in een zak die duidelijk eigendom van GUGLIARA was, werd explosief materiaal gevonden, de kopie van een blad met de handleiding voor het fabriceren van bommen met chemische ontsteking, ideologische documenten refererend naar het anarchisme en een adresboek, waarin op de laatste bladzijde een met kogelpen opgetekend plan van de kazerne "Guido Reni" werd gevonden, waar de Mobiele Sectie van de Staatspolitie van het Commissariaat van Rome is gehuisvest. Gegeven

de bevindingen die gedurende de onderzoeken werden gemaakt, met daarnaast de vaststelling van de relaties tussen GUGLIARA Salvatore met de andere onderzochte personen, rekening houdend met het aanwezige ideologische materiaal waaronder solidariteitspamfletten met de anarchisten verantwoordelijk voor de overval in Serravallechizzola (TN), en daarenboven de korte tijdsspanne die verlopen was sinds het proces voor de rechtbank van Rovereto (TN), dan kan worden vermoed dat er een bomaanslag ter vergelding tegen de Staatspolitie voorbereid werd.

Dit alles in rekening gebracht, besloot de Lokale Anticriminele Sectie haar controleactiviteiten van de op dat moment geïdentificeerde subjecten op te voeren. Vanaf het begin werd de aandacht gevestigd op NAMSETCHI Mojdeh, geboren in Teheran op 9.09.1974, gevoelsmatig met TESSERI Carlo verbonden en door de spoorwegpolitie van Rome aangeklaagd, samen met TESSERI op 16.01.1994, bij de Procureur van Orvieto, wegens schending van art. 347 en 465, wegens het veranderen van de uitreiking- en vervaldatum van een treinticket.

In tegenstelling tot de andere reeds vermelde personen, schijnt NAMSETCHI niet met anarchisme in verbinding te staan. Zij heeft helemaal geen ideologische band die haar met de andere verdachten verbindt. Bovendien is haar financiële toestand sinds de arrestatie van TESSERI meer dan slecht geworden, zodanig dat, zoals in de loop van de observatieactiviteiten kon vastgesteld worden, NAMSETCHI begonnen is de gasten van een nachtclub gesitueerd in Ceranova (Civitavecchia) te onderhouden van 22.00 uur 's avonds tot 4 uur 's ochtends.

Na evaluatie van deze feiten heeft het personeel van deze Anticriminele Sectie besloten met NAMSETCHI in contact te treden, met oog op een mogelijke samenwerking van haar met de strijdkrachten. Deze opdracht werd door de Operatieve Eenheid van Civitavecchia uitgevoerd en had onmiddellijk resultaat. Zoals voorzien heeft NAMSETCHI verklaard niets voor de anarchistische ideologie over te hebben en heeft ze toegegeven een moeilijke tijd door te maken, en zich bereid verklaard aan het onderzoek van de A. C. (Anti Crimine = anticriminele sectie) elke medewerking te verlenen. Hier opent zich de mogelijkheid om alle onderzoeken van de laatste 10- 15 jaar met betrekking tot de opstandige anarchisten samen te vatten; onderzoeken die tot nu toe tot geen enkel bevredigend resultaat in strafrechtelijke zin hebben gevoerd. Het is van belang er op te wijzen dat de gevoelsmatige band tussen TESSERI en NAMSETCHI en de verantwoordelijkheid van TESSERI in de bankoverval in Rovereto samen met WEIR Jean, echtgenote van BONANNO Alfredo, het mogelijk maken een bruikbaar onderzoekskader op te stellen. In het bijzonder moet er gewezen worden op de mogelijkheid druk uit te oefenen op NAMSETCHI, erkend als een kwetsbaar en geestelijk buigzaam element, opdat de genoemde een verklaring aflegt over criminele daden die door TESSERI en andere anar-

chisten, onder wie BONANNO, begaan zijn. Indien de getuigenverklaring niet genoeg bewijskracht zou hebben, kan men beroep doen op een al gebruikte methode in preceden-ten door verschillende A. G., waarbij aan NAMSETCHI de toepassing moet worden ver-zekerd van het programma ter bescherming van collaborateurs met Justitie. Wij per-mitteren ons te suggereren om geschikte criminele activiteiten, zoals overvallen in de omgeving van Trento, mee in beschouwing te nemen, waar TESSERI, WEIR, BUDINI en STRATIGOPoulos al voor hetzelfde delict veroordeeld werden, een element dat een be-tekenisvol precedent is op strafrechtelijk gebied.

Een erkenning door de bevoegde rechtbank van de legitimiteit van de getuigenis van NAMSETCHI zou het mogelijk maken het delict voor te stellen van gewapende bende of op zijn minst dat van subversieve vereniging, voor alle anarchisten die geïdentificeerd werden als deelnemers aan de criminele vereniging en verbonden zijn met de insur-rectionalistische ideologie van BONANNO, met de verklaringen van NAMSETCHI als doorslaggevend bewijs ten laste .

In het licht van wat hier werd bericht, is het aangewezen in te gaan op een aantal aspecten van primair belang. Een organisatie constitueert zich wanneer meerdere subjecten sa-menkomen om bij te dragen tot een gemeenschappelijk doel, dat gerealiseerd wordt door het begaan van verschillende delicten; nuttig vanuit politiek gezichtspunt, zoals de aanslagen, of vanuit materieel gezichtspunt, voor het eigen overleven van de groep, zoals de overvallen en de ontvoering van personen. In het onderzochte geval is het ge-meenschappelijke doel van de leden geen ander dan de staat en het kapitaal aan te val-len, zoals wordt verkondigd en gepropageerd door BONANNO en andere leden van de opstandige scène. De keuze en de afbakening van de te treffen doelwitten, om het ulti-me doel te realiseren, vormen een van de veelvormige planningsactiviteiten, die zich, in dit geval, manifesteren in een duidelijk psychisch deelname aan de afzonderlijke aanslagen, waar, behalve de auteurs die materieel verantwoordelijk zijn voor de feiten, een veelheid van actoren zich treffen, verbonden door de wil mee te werken aan het begaan van de misdaad, of in de objectieve uitvoering van het delict, of in de aanspo-ring en afbakening van de objectieven, zoals in het geval van de aanslagen tegen elek-triciteitsmasten; beide aanwezig in de subversieve strategie uiteengezet door BONAN-NO.

Het is duidelijk dat een organisatie met politieke doelen, eenmaal ze de democratische methode hebben verworpen en voor de gewapende strijd hebben gekozen, dan ook een serie van strafdadens moet begaan die voor het overleven en werkbaarheid van een ge-wapende en geheime organisatie nodig zijn. Dit zijn de fundamentele voorwaarden, die reeds door BONANNO in zijn analyse "de arbeid van de revolutionair" omschreven zijn,

gepubliceerd in januari 1988 in het nr. 59 van "Anarchismo", waarin hij ieder revolutionair project als zinloos definieert dat niet de "noodzakelijke middelen" heeft om zichzelf betekenisvol te maken.

Uiteindelijk, gezien de onderzoeksactiviteiten in de loop van de laatste jaren door verschillende organen van de P.G. (Gerechtelijke Politie) niet voldoende objectieve elementen opleveren voor de precieze aanwijzing van de materiële verantwoordelijken voor de aanslagen met anarchistische signatuur, kan toch worden aangenomen dat deze door subjecten werden begaan die tot de te onderzoeken scène behoren, en dat ten minste een psychisch mededaderschap bestaat bij alle andere aanhangers van deze scène. Zoals reeds terloops vermeld werd: hoewel het openlijk uitdragen van een opstandige ideologie op zich niets illegaals voorstelt, toch is het mogelijk haar als een ideologie van ongewoon crimineel gehalte te beschouwen, in die mate dat een gerechtelijk optreden tegen al haar sympathisanten gerechtvaardigd is.

In het licht van het boven vermelde, wordt het van vitaal belang beschouwd dat een preventief onderzoek wordt ingesteld, werkzaam over heel het nationale territorium, met als doel het bepalen van de actuele contacten en relaties van de vermoedelijke leden van de betreffende organisatorische structuur en het verkrijgen van elementen die bruikbaar zijn om de bewijsvoering tegen de aanhangers te vervolledigen. Alle reeds geïdentificeerde subjecten die op verschillende niveaus met de subversieve scène in kwestie verbonden zijn, kunnen op die manier in dit onderzoeksproces samenstromen. De resultaten van een dergelijk onderzoek moeten dan in overeenstemming worden gebracht en worden verbonden met de diverse juridische gebeurtenissen, die naargelang het geval aan verschillende daders worden toegeschreven, maar in realiteit hun substantiële oorsprong hebben in dezelfde ideologische realiteit. Bovendien kunnen ook eventuele aansprakelijkheden voor beginnende misdaden een bijkomend bewijs zijn van het doel van de onderzochte opstandige anarchistische organisatie en voor het toedelen van persoonlijke aansprakelijkheden voor misdaden, wat de bedoeling van het lopende onderzoek is.

Het wordt bovendien als dringend en noodzakelijk beschouwd de observatie en controleactiviteiten in de sociale centra en in de bekende subversieve trefpunten te intensifiëren, met als doel de vooruitgang van het onderzochte subversieve project te verhinderen. Daarbij moeten ook, daar waar het noodzakelijk wordt geacht, verschillende vermaningen worden gebruikt tegen alle personen die zich in de boven vermelde plaatsen bevinden. Gegeven de ontoereikende en hier weergegeven onderzoeksresultaten, rekening houdend met de straffeloosheid waarmee het onderzochte subversieve project haar strafbare activiteiten verder ontwikkelt, zoals onder andere de proclitische

activiteit die door de genoemden wordt voortgezet om nieuwe sympathisanten te winnen, gaat het erom al het mogelijke te ondernemen om de anarchistische subversie te beletten haar ambigue opstandige project vooruit te helpen. Dat is de opgave die wij in de komende tijd moeten vervullen, in samenwerking met de A. G. die daarvoor competent zal zijn.

Bijlage: grafiek van de vermoedelijke samenhang tussen de verenigden en de activiteiten.

Vaststellingen en aantekeningen ten laste van Kap. V. Pagliccia, M.C. A. Costantini, M.C. G.F. Finotti, M.O. F. Brizzi en Brigg. A. Miserendino, M. Sorrenti en E. Guida

Luitenant-Kolonel
Commandant van de Sectie
Rosario Marimpietri

Grotesk complot tegen anarchisten

Een jong meisje, twee rechters en een onbekende persoon komen samen en schrijven een klucht met anarchisten als protagonisten. Niet één van hen weet hoe anarchisten denken of handelen, het resultaat is dan ook nogal hilarisch. Of dat zou het zijn, moest het niet zo zijn dat wanneer een rechter zijn creatieve neigingen de vrije loop laat, hij heel het repressieve apparaat van de staat achter zich heeft.

En zo, op dinsdag de 17de (september 1996) vindt bij zonsopgang, door een enorm aantal van speciale operatie carabinieri (ROS) met 29 arrestatiebevelen op zak, een blitz plaats in al de belangrijkste steden in Italië, en zij arresteren anarchisten op beschuldiging van het behoren tot een bloeddorstige gewapende clandestiene organisatie compleet met uitgevonden namen en initialen. Eén van de gearresteerde kameraden, Alfredo M. Bonanno, uitgever van Anarchismo Edities, sinds zo'n dertig jaar gekend in de anarchistische strijd, publicaties etc., is nu in de gevangenis en wordt ervan beschuldigd het "hoofd" te zijn van deze "clandestiene gewapende organisatie".

In feite werd het script reeds lang geleden geschreven: een krachtig mengsel van kinderlijke nachtmerries en het delirium van een rechter die veel van zijn moorddadige carrière besteed heeft aan het arresteren van militanten van communistische gewapende organisaties zoals de Rode Brigades. Het leek er zelfs op dat bescheidenheid had gezegevierd nadat een dossier eerst op 10.000 en dan op 25.000 kopijen verdeeld over heel Italië het plot had ontmaskerd: dat wat één van de meest (voor hen) afschuwelijke delen van de anarchistische beweging het zwijgen moest opleggen. Na de razzia bij zowat 60 anarchisten in november 1995 met aanhoudingsbevelen gaande van moordpoging, aanslagen op publieke structuren, subversieve vereniging, en de inbeslagname van bergen van papier, trokken zij zich terug in stilte.

Maar objectieve omstandigheden veranderen. Het zijn zware tijden voor het gerecht in Rome. Nieuwe schandalen. Magistraten worden gearresteerd. Mensen van hun eigen klasse stellen complotten aan de kaak waarbij de rechterlijke macht, spijtoptanten en geheime diensten bij betrokken zijn. Zelfs de zo geprezen spijtoptanten vallen in ongenade, snel een oncontroleerbaar massafenomeen wordend met een snel dalende geloofwaardigheid, hetgeen het voortbestaan bedreigt van een, voor rechters als Marini, zo dierbaar hulpmiddel.

De socialistische beweging vraagt opofferingen, vakbonden dreigen met een algemene staking. Maar de laatste hebben niet langer veel geloofwaardigheid, en

honderden sabotageacties hebben de laatste jaren plaatsgevonden in alle sferen van de uitbuiting. Die werden steeds als positief gezien door de beschuldigde anarchisten, en dat hebben zij duidelijk gezegd in hun publicaties en publieke debatten. Nu worden zij niet alleen beschuldigd van alle daden van sociale rebellie die de laatste jaren hebben plaatsgevonden, maar ook van moord en kidnapping.

De strategie is duidelijk: hen af te scheiden van dezen die hen als een referentiepunt zouden kunnen beschouwen voor hun individuele rebellie. En natuurlijk, het op handen zijnde proces – op 7 november – van vier anarchisten (ook opgenomen in de lijst van 29) na een overval in 1994, beschuldigd en veroordeeld voor andere overvallen in de streek op basis van de wankele leugens van de jonge vrouw in kwestie. Een geschreven transcriptie van haar ondervraging heeft tot spot geleid in de vier hoeken van de wereld; dus ook zij verhoogt nu haar status door deze groteske publiciteitsstunt. De visuele impact, in overeenstemming met de spectaculaire vereisten van deze tijd, tot in het kleinste detail bestudeerd. Alfredo M. Bonnano wordt gepresenteerd op een foto, twintig jaar geleden genomen, op de top van een piramide met onderaan rijen van "ondergeschikte militanten". Carabinieri en rechters in vol ornaat die plechtig verklaren dat dit geen "proces van ideeën" is maar van een gekke cel uitgestoten van de anders respectabele anarchistische beweging. Alle informatie betreffende de "Organisatie" komt van de "verklaringen afgelegd door Namsetchi Mojdeh, die extreem bruikbaar bleken te zijn voor de kennis over de Organisatie", "haar beschikbaarheid met autoriteit erkend door de rechtbank van Trento bewijst dat er geen misbruik is geweest van het fenomeen van de juridische principes..." (?)

Gelukkig werden niet alle anarchisten gearresteerd. De journalisten hebben geen toegang tot alle namen van diegenen die werden aangehouden, behalve van die van Alfredo Bonnano en van diegenen die al een gevangenisstraf uitzitten voor specifieke zaken die hen werden toegeschreven in het verleden. In zover wij weten, worden al degenen die gearresteerd zijn op 17 september vastgehouden in de Rebibbina gevangenis in Rome.

Dit is één van de meest groteske montages die ooit heeft plaatsgevonden tegen anarchisten, hun ideeën en strijdmethodes. Het treft niet alleen de gearresteerden en diegenen tegen wie een onderzoek loopt, maar iedere anarchist, waar zij ook zijn.

Jean Weir – herfst 1996

(vertaald uit het Engels)

Montage...

(over het Proces Marini)

De anarchisten zijn uitgesproken vijanden van de Staat en van al de concrete institutionele realisaties waarvan deze zich bedient om te controleren en te onderdrukken. Deze concrete principeverklaring, zelfs zo abstract gesteld, is één van de essentiële karakteristieken van het anarchisme en niemand kan ze in twijfel trekken.

De Staat weet perfect dat de anarchisten zijn onverbeterlijke vijanden zijn, zij die, met meer of minder efficiëntie, hem bestrijden tot het einde.

Maar hij weet ook, precies omwille van die positie van radicale en totale vijandschap, dat de anarchisten geen bondgenoten kunnen vinden in hun strijd tegen de staat, behalve in de spontane participatie van individuen die ernaar verlangen de onderdrukkende omstandigheden waarin we allen leven te transformeren.

Ver van elk machtsspel, diamanten in hun kristalzuivere ideaal, hebben de anarchisten altijd de doorn in het oog van de Staat vertegenwoordigd, van de despotische tot de democratische regimes; vandaar de specifieke aandacht die alle politieorganen telkens voor hen hebben opgebracht.

En de politie en magistratuur weten heel goed dat de anarchisten, hoewel onverschillig voor elke zoektocht naar politieke allianties, er in slagen de sympathie op te wekken van dezen die niet definitief zijn verkocht, en vandaar dat zij alle middelen aanwenden om hen trachten te impliceren in acties die vaak hun werk niet kunnen zijn, niet zozeer omwille van feitelijke redenen maar omwille van fundamentele keuzen, om principiële redenen.

De anarchisten staan aan de kant van degenen die de onderdrukking ondergaan en vaak niet weten hoe te reageren, en dat weten allen. Hun omgeving is vaak ideaal, maar evenzeer biedt hij hulp voor de aanval tegen de belangen van de heersers. De sabotage is een gemakkelijk voorbeeld om op te volgen, vooral wanneer die uit te voeren is met eenvoudige middelen en daarom binnen bereik van allen is. Dat hindert.

De anarchisten hebben een scherpe neus voor de plaatsen waar de werking van de macht zich nauwelijks laat zien, en hier slaan zij toe. Hun manier van werken is gemakkelijk herkenbaar omdat die bedoeld is om zo wijd mogelijk gereproduceerd te worden. Het is niet hun bedoeling gevoelige harten van de Staat op de

hoogte te brengen of om de bevoegdheid om toe te slaan op te eisen. Dat hindert.

De anarchisten aanvaarden geen subsidies en/of overheidssteun, zij zoeken voor zichzelf de eigen middelen voor hun strijd. Normaal doen zij een beroep op de steun van de eigen kameraden, met bijdragen en zo. Zij houden er niet van zich te prostitueren. Daarom hebben zij niet het heilige respect voor de eigendom van de rijken. Wanneer één van hen, omdat h/zij dat zo heeft beslist, aanklopt aan de deur van een bank, en iets gaat verkeerd, dan is er bereidheid de consequenties ervan te betalen. Vrij leven heeft zo zijn kosten. Dat hindert.

Maar voor een aantal zaken zijn zij niet bereid. Zij zijn niet bereid om zonder onderscheid mensen te vermoorden, zoals de Staten dat doen (en degenen die de Staat willen imiteren) in de oorlogen en in de periodes van zogenaamde "sociale vrede". Zij zullen nooit de idee aanvaarden van een slachtpartij onder de mensen.

In dezelfde zin zijn de anarchisten tegen de gevangenis, tegen elk type van gevangenis, ook die die de gijzelnemers opleggen aan de gegijzelden in afwachting dat een losgeld wordt betaald. Een menselijk wezen opsluiten achter slot en grendel is een ontorende praktijk.

Een andere zaak die de anarchisten verwerpen is een hiërarchische gewapende structuur, met organogrammen, met interne regels, met een politiek project en al dat meer. Dat wat men in de gewone taal "gewapende bende" noemt is lichtjaren verwijderd van de idee die anarchisten hebben van de tegenstelling met de staat, tegenstelling die als ze op bepaalde momenten gewelddadig kan zijn, en dus gewapend, nooit gevestigd zal zijn op de rigide regels die uiteindelijk ertoe leiden dat men het spiegelbeeld wordt van de structuur die men wil bestrijden.

Al de montages die de laatste tien jaren werden geconstrueerd tegen de anarchisten volgden twee richtlijnen: langs de ene kant waren de staatsorganen zich bewust van het extreme gevaar van een voorbeeld van leven en actie dat, als het veralgemeend zou worden of voldoende gekend, de samenleving van de ingeslapenen en conformisten zou kunnen ten gronde richten; langs de andere kant trachtten zij de anarchisten aan te wijzen als de verantwoordelijken voor de slachtpartijen, de gijzelingen, de gewapende bendes: precies dat wat de anarchisten verwerpen.

Maar waarom tracht de Staat de anarchisten te "gebruiken"?

Omdat zij door hun keuze om zich tegen elk compromis en tegen elke politieke samenwerking met huidige of toekomstige overheersers te verklaren, zich op ideale wijze aanbieden om in die zin gebruikt te worden.

Waar zijn degenen die hen zouden verdedigen?

Wie zou het riskeren op te komen voor hun zaak?

Geen enkel fatsoenlijk persoon zal dat doen, en precies daarom, om vast te houden aan de fatsoenlijke personen, is het dat de Staat controleert, rooft, moordt, enzovoort.

De Staat zou er zich tevreden mee kunnen stellen de anarchisten in de gevangenis te houden simpel door hen te beschuldigen van antisociaal gedrag, van een gevaarlijke doctrine uit te dragen, van smaad en belediging van institutionele organen, van het goedpraten van verscheidene delicten, van aansporing tot oproer. Al tientallen jaren, om niet te zeggen honderden jaren, werden zulke processen gehouden en nooit kwam het tot serieuze veroordelingen: van enkele maanden tot een paar jaar.

Maar de anarchisten verbreken de zalige rust van de goeddenkende menigte, kunnen de kleine vonk zijn die de brand aansteekt, en in de huidige tijden is een strategie nodig die hen volledig buitenspel kan zetten.

En hier komt dan de heer Antonio Marini, substituut procureur van Rome, te voorschijn. Een heer met geslepen tanden en een vruchtbare verbeelding om geschiedenissen uit te vinden. Hij heeft achter zich de ervaring van processen zoals de zaak Moro of de aanslag op de Paus, er is dan ook niemand meer geschikt dan hij om de karwei op te knappen: nooit zal hij nog de kans krijgen te horen hoe de anarchisten redeneren en van welke zaken – in legale termen – zij voortdurend verantwoordelijk zijn.

Aldus stapt de uitmuntende Marini in de voetsporen van zijn illustere voorgangers en construeert zijn theorema: de anarchisten zijn verantwoordelijk voor de duizenden acties tegen de Staat en zijn economische tentakels die zich de laatste jaren hebben voorgedaan over het hele nationale territorium.

Toch loopt het theorema gauw lek. Hoe kan men bewijzen dat een handvol anarchisten honderden elektriciteitspolen hebben neergehaald of de Standa filialen van de heer Berlusconi in brand hebben gestoken? Dat kan men niet.

Daarom is het noodzakelijk andere en veel ernstigere feiten naar voren te brengen: slachtpartijen zijn er niet teveel meer bij de hand (in de toekomst misschien, we zien wel), maar er zijn gijzelingen. Men kan die toeschrijven aan hen, werkelijk verwarrend, zij hebben zomaar eventjes deelgenomen aan al de

belangrijkste ontvoeringen van de laatste jaren. Wat heeft het voor belang dat anarchisten volstrekt tegen elke vorm van gevangenis zijn; dat weet de heer Marini niet. Het theorema wordt uitgewerkt, steunend op de veronderstelling van de gewapende bende, ontmoeten we ook een jonge vrouw die beweert de anarchisten te kennen, hen goed te kennen, te hebben deelgenomen aan een overval met enkelen van hen. De rest komt vanzelf.

Vooruit heren, we zijn bij de zoveelste encenering.

Indertijd waren het de bommen van de jaarbeurs in Milaan. Verschillende kameraden werden beschuldigd van poging tot massamoord en gedurende zowat een jaar opgesloten in de gevangenis. Tijdens het proces werd de gehele opzet doorprikt. Montage.

Daarna de slachting van de Plaza Fontana, met tientallen doden. De anarchisten worden verantwoordelijk gesteld. De moord op Pinelli, uit een venster gegooid van het commissariaat van Milaan. Vandaag heeft dezelfde magistratuur, na bijna een kwarteeuw, moeten toegeven dat degenen die de bommen plaatsten de geheime diensten van de democratische Staat Italië waren. Montage.

In 1980 werden tientallen anarchisten aangehouden in heel Italië, op beschuldiging van overvallen, gewapende bendevorming en opstand tegen de Staat. Het proces overleefde niet eens de fase van het onderzoek. Montage.

Van 1984 tot 1988 zijn er tenminste vier pogingen geweest om de anarchisten te impliceren in feiten in verband met de hoogspanningslijnen die gesaboteerd worden over zowat het hele Italiaanse grondgebied. Ondanks de verschillende processen die plaatsvonden werd er geen enkele veroordeling uitgesproken. Montage.

In 1989 trachtte men ad hoc een "subversieve vereniging" te construeren na de aanhouding van een aantal anarchisten tijdens een overval. De juridische actie werd een flop. Montage.

In 1991, een luidruchtige operatie bedoeld om een vermeende groep "Anarchismo i Provocazione" te betrekken bij de ontvoering van Mirella Silocchi. De groep blijkt niet te bestaan, terwijl er sinds lange tijd een tijdschrift bestaat dat "Anarchismo" heet en een blad dat "Provocazione" heet. De poging om deze machinatie levend te houden mislukt. Montage.

In 1994 vindt er in Florence een inval plaats op de redactie van het anarchisti-

sche weekblad "Canenero" (in hetzelfde lokaal werd even voordien een microfoon ontdekt) en worden verschillende kameraden voorgeleid in relatie met de aanslagen tegen de Standa gebouwen, eigendom van Silvio Berlusconi. Ook in deze zaak komt het proces niet verder dan de fase van het vooronderzoek. Montage.

En hier zijn we opnieuw.

Alfredo M. Bonanno

(Oorspronkelijk gepubliceerd in het Italiaans in "*Con ogni mezo necesario. Dossier sulla nuova Inquisizione*", Parijs 1996. Wij vertaalden uit het Spaans (Ediciones Conspiración))

scène uit "*Morte accidentale di un anarchico*" (Dario Fo)

De redenen voor de montage

“In een werkelijke democratie kan iedereen zijn mening uiten, ook de meest kritische. Ook de anarchisten, als ze eerlijk aan politiek doen, kunnen aanzienlijk bijdragen aan de individuele rechten”

Antonio Marini tijdens de persconferentie van 17/9/1996, waar hij officieel konde doet van de ontmanteling van de organisatie genaamd O.R.A.I.

Dat wat de macht het meest angst aanjaagt is, enerzijds dat er mannen en vrouwen zijn die, ondanks de sociale ijstijd en het schijnbare einde van alle kritiek tegenover staat en kapitaal, nog steeds praten over de opstand als mogelijk begin van een revolutie die een einde maakt aan de tirannie van de autoriteit en van de koopwaar; en anderzijds al die anonieme individuen die duizenden en duizenden acties uitgevoerd hebben tegen de structuren van de heerschappij en van de uitbuiting.

Het probleem is duidelijk. De staat slaagt er niet in de materiële verantwoordelijken te identificeren voor de acties die zich in het verleden hebben voorgedaan, zoals hij er ook niet in slaagt de verantwoordelijken voor de aanslag tegen het Palazzo Marino in Milaan van 25 april '97 te vinden. Net zomin zal het in de toekomst gemakkelijk zijn de daders te identificeren van aanvalsacties waar hij zal onder lijden in de toekomst. Daarentegen kent hij echter diegenen die dergelijke acties in het openbaar steunen. In zijn onvermogen die acties te stoppen, blijft hem niets anders over dan te proberen de idee te blokkeren, in de ijdele hoop op die manier de acties te kunnen beëindigen.

Maar de democratische ideologie, de sfeermuziek die de onderdanen in slaap wiegt, is gebaseerd op de belofte dat men vrij is om zijn ideeën te verkondigen, hoe extreem die ook zijn. De democratie put zich uit in het verkondigen dat men een idee niet mag onderdrukken. Hoe moet dan deze hindernis omzeild worden zonder meteen de leugens aan het licht te brengen die de democratische ideologie voeden?

Dat is snel uitgelegd: de autoriteiten van de staat verzinnen een organisatie die militair is gestructureerd, gebaseerd op twee niveaus. Een openbare, legale, waartoe talrijke bekende anarchisten behoren, en die zich bv. bezighoudt met het uitgeven van bladen. Het ander niveau is verborgen en illegaal, en hiertoe behoren alle tot nu toe gearresteerde anarchisten - die men uiteenlopende acties kan toeschrijven, acties die echter vanwege de eenvoudige middelen die ingezet waren door letterlijk iedereen uitgevoerd zouden kunnen zijn.

Op die manier is het meteen twee keer raak: enerzijds treft het de anarchisten die al gevangen zitten, aangezien ze ervan beschuldigd worden die acties op hun geweten te hebben, anderzijds kan men zo degenen onderdrukken die volgens de staat als officiële verspreiders van de ideeën optreden.

Dat verklaart meteen de haast waarmee officier van justitie Marini meende te

moeten verklaren dat het hier niet een proces tegen ideeën betrof, terwijl het wel degelijk daarover gaat. Het enige wat de anarchisten die door dit onderzoek getroffen zijn verbindt, is de anarchistische gedachte, en zeker niet de betrokkenheid in een specifieke gewapende organisatie, die daarenboven nooit bestaan heeft.

Al bestaan er heden ten dage geen subversieve bewegingen die werkelijk in staat zijn de heersende orde te bedreigen, toch vreest de macht de kleine tekenen van ontevredenheid die men niet kan ontkennen en die in een opstandig project zouden kunnen uitmonden (of omgekeerd).

Wat is er eenvoudiger en effectiever voor de macht dan het bedenken van een "gewapende bende"?

Daarmee bereikt men tegelijk:

- de mogelijkheid om een groot aantal anarchisten jarenlang het zwijgen op te leggen, ook zonder specifieke aanklachten tegen hen - iets wat niet gelukt is met de talrijke processen die gevoerd zijn wegens aanzetten tot en rechtvaardigen van strafbare daden, bezettingen, etc.;
- de criminalisering van zij die zich solidair verklaren met de gearresteerden, met wie geen vast werk heeft, wie zich ophoudt in de kraakpanden die de legalisering weigeren, - kortom eenieder die zich niet onderdanig aanpast;
- het bewijs dat ook de tegenstanders van de autoriteit zich op autoritaire wijze organiseren, wat tevens zou inhouden dat men niet kan ontsnappen aan relaties van controle en onderwerping;
- de gelegenheid om de illusie op te frissen dat er als antwoord op het louter overleven en een afwachtende houding, de berusting en het afstaan van macht, niets anders bestaat dan de gewapende organisatie - een verlengstuk van de politiek met andere middelen. En gezien het miserabele spektakel van de gewapende partijen, wordt elk spreken over opstand gediskwalificeerd;
- de bevestiging dat al dezen die in opstand komen slechts de laatste spoken van de stuiptrekkende revolutionaire ideologie zijn;
- het intimideren van eenieder bij wie de handen nog steeds jeuken - in subversieve zin - ; zij moeten er preventief op gewezen worden wat je zal gebeuren als je de macht blijft bekritisieren.

Op deze manier presenteert de heerschappij zich als almachtig. De democratie is de vrijheid. Een revolutie tegen de vrijheid is ondenkbaar, dus bestaat niet. Iedereen zal aan het verstand moeten worden gebracht dat er niets gedaan kan worden tegen de democratische status quo. En als het toch gebeurt, dan zijn er terroristen aan het werk geweest, onmenselijke dus, wiens motieven toch niet serieus genomen hoeven te worden.

Voor de uitgebuiten die niet willen toetreden tot een specifieke gewapende organisatie, blijft volgens deze gedachtegang niets anders over dan het wettelijk erkende protest - het protest dat de macht toestaat en dat geen bedreiging vormt. Het resultaat van deze totalitaire logica is de totale onmogelijkheid van elke verandering.

(Uit "*Il ROS é nudo, como se fabbrica un 'inchiesta giudiziaria*" ediciones NN, 1997. Wij vertaalden uit het Spaans (Ed. Conspiración))

De dwerg Marini en de reus Europa - interview met Massimo Passamani

Wat was de reactie van de pers, de politieke organisatie, de libertaire en autonome groepen op deze golf van arrestaties en beschuldigingen?

Er is maar één woord om de algemene houding tegenover deze repressie-golf samen te vatten: stilte. Behoudens enkele uitzonderingen, zijn de enige kranten die over de zaak hebben gepraat die waarvan de redacteurs ook bij de beschuldigen waren. De "gefederaliseerde structuren" van de anarchistische beweging hebben zich beperkt, net zoals andere groepen, tot het weerleggen van bepaalde beweringen van de media over hen. Anderen hebben ook publiekelijk afstand genomen van de beschuldigen. Er zijn uitzendingen geweest op vrije radio's, vooral op Radio Black Out, die de gebeurtenissen op de voet heeft gevolgd. Behalve de eerste dagen: stilzwijgen van de media, stilzwijgen van de "autonome beweging". Voor de rest heeft de repressie - en dat is de positieve kant - de affiniteitbanden aan het licht gebracht die voorheen al bestonden, met als interessante nieuwigheid de kameraden uit het buitenland, die comités oprichtten, de hoorzittingen bijwoonden, kranten publiceerden, teksten vertaalden, etc.

Voor de arrestaties werden zowat overal initiatieven georganiseerd: affiches, interventies op pleinen, rondtrekkende tentoonstellingen, steunavonden, debatten, de publicatie van een dossier op 25.000 exemplaren en de bezetting van een nationaal dagblad. Het Comité ter verdediging van de Anarchisten, nu ontbonden, heeft de informatie zowel in Italië als in het buitenland verspreid. Andere acties werden gevoerd door de krakers. Twee bomaanslagen, opgeëist door anarchisten als cadeaus aan Marini en aan een andere rechter, werden gepleegd tegen militaire structuren.

Na de arrestaties verkoelde de aanvankelijk levendige sfeer, vooral ten gevolge van conflicten tussen de kameraden. Om evidente redenen moest ik dat alles van op afstand volgen. De initiatieven gingen door (pamfletten zoals dat met de nota van de ROS, bezettingen, etc.), maar sterk geïsoleerd. De internationale solidariteit daarentegen ontbrak niet. Het consulaat van Malaga, in Spanje, werd bezet door gewapende revolutionairen die de consul en zijn zoon hebben vastgehouden en hen een solidariteitsverklaring met de Italiaanse anarchisten en met alle gevangenen lieten lezen. Een bom, opgeëist door "Azione Rivoluzionaria Anarchica" explodeerde tegen het gemeentelijk paleis van Milaan; deze actie, waarvoor er op dit moment een anarchiste in de gevangenis zit, werd ondermeer opgedragen aan de opgesloten libertairen. Op de eerste dag van het proces in Rome, 20 oktober 1997, in Athene, werd een kantoor van het

bedrijf ALLitalia aangevallen met explosieven in solidariteit met de Italiaanse anarchisten: gesigneerd: "internationale revolutionaire strijd". In verschillende steden van de Verenigde Staten vonden manifestaties plaats voor de Italiaanse consulaten en ambassades. In november vond er een betoging plaats voor de Italiaanse ambassade in Hamburg. In Parijs, naast andere initiatieven tegen mijn uitwijzing en tegen de montage Marini, bezetten een dertigtal kameraden de Italiaanse Dienst voor Toerisme, terwijl in Frankrijk en in het buitenland solidariteitsboodschappen werden verspreid. Een betoging vond plaats voor het Justitiepaleis op de dag dat de kamer van inbeschuldigingstelling zich heeft uitgesproken over mijn uitlevering. Nog maar pas geleden vond een actie plaats voor de gevangenis in Amsterdam.

Om de redenen te begrijpen voor het stilzwijgen en de distantiëringen ten gevolge van de repressie, moet men de situatie in Italië van dichtbij kennen en een nogal uitgebreide redenering opzetten. Dat is hier niet mogelijk. Ik beperk me dus tot twee kleine bedenkingen. Ten eerste is het zo dat geen enkele noodtoestand ons een project kan geven dat we al niet hebben. Zelfs al is men bereid risico's te nemen om kameraden tegenover de repressie te verdedigen, dan nog is het niet gemakkelijk te weten *wat te zeggen* en *wat te doen*. Het is de totaliteit van ons leven die ons de wapens geeft. Ten tweede, zelfs de anarchistische utopie - de gevaarlijkste van alle ideeën - kan een behoudsgezind symbool worden zoals alle symbolen. Hoeveel anarchisten die Durutti als een soort held zien, roepen niet "schandaal!" als enkele kameraden gearresteerd worden - zoals is gebeurd in Italië en recentelijk in Spanje - na een bankoverval? Voorbij alle ideologische krukken, is het de *helderheid van de passies* die het verschil maakt.

Hoe kan men, ondanks de repressie, de verschillende libertaire praktijken en acties begrijpen, en de antwoorden op de repressie?

Glimwormpjes ziet men omdat ze 's nachts vliegen. De anarchisten schijnen in de ogen van de repressie omdat de samenleving grijs is zoals de pacificatie. Het probleem zijn niet de glimwormpjes, maar wel degelijk de nacht.

Door de libertairen op te sluiten, door hen voor te stellen als monsters, dromers of als de laatste spoken van een revolutionaire ideologie; door "gewapende bendes" uit te vinden om hen te scheiden van de andere uitgebuitenen en het valse alternatief: of reformisme of barbarij te vernieuwen, doet de staat niets anders dan zijn werk. Maar de repressie is niet alleen een reactie op wat wij doen, zij is ook een permanent project en een permanente praktijk van de macht. De beste manier om de revolutie te onderdrukken is het verstikken van het verlangen zelf om te revolteren, op voorhand de wil om een ander leven te creëren op te sluiten. Dat is het doel van de steeds efficiëntere methoden van

sociale domesticatie. De informatietechnologie scheidt steeds meer individuen af en laat een organisatie van de ruimte toe die steeds functioneler is voor de overheersing. De eisen van de economie verbinden zich met die van de controle, en omgekeerd. Met allerlei soorten elektronische kaarten, bijvoorbeeld, kunnen de verplaatsingen van de mensen bijna overal volgen. De verdeling van het stadsterritorium maakt verplaatsing verplicht en de interventies van de flikken gemakkelijk. De aanwezigheid van de politieapparaten wordt discreter in de mate dat de steden zich transformeren in enorme kazernes. Het is dit type van preventieve repressie die de basis levert voor de selectieve en doelgerichte repressie. De repressie maakt deel uit van de productie, algemener, van de sociale vrede. En dat gaat hand in hand met de nieuwe vormen van integratie en de ideologie van de participatie. De individuen die geen regelmatig leven leiden, die zich niet passief laten commanderen door het werk, het urbanisme en de publiciteit, worden steeds *zichtbaarder*. En *zichtbaarder* in de veralgemeende afwezigheid van subversieve passies, worden ook de libertairen die blijven praten over de vernietiging van de staat en die niet geloven dat de staat wel vanzelf zal verdwijnen; die strijden met de uitgebuitenen om het geïsoleerde verzet om te zetten in bewuste opstanden.

Het probleem, nogmaals, is de nacht. Ageren, "ondanks de repressie", betekent volgens mij de aanpassingen van de staat en het kapitaal begrijpen en ons de middelen toe-eigenen voor onze eigen projecten. Het initiatief nemen, met de verworpenen strijden tegen precieze doelwitten, met onze eigen inbreng en onze eigen methodes. Zich direct organiseren, buiten elke politieke vertegenwoordiging, en de revolutie overal verspreiden. Zich rekenschap geven van de internationale draagwijdte van de belangen die op het spel staan, en dus contacten leggen met als doel de dodelijke plannen van de economie en van de staten te verstoren. De ergste fout is domweg te geloven dat men gevaarlijk is omdat men onderdrukt wordt. Men moet leren de repressie te *lezen*. De repressie ageert vaak van te voren om ons te verdelen, om onze dromen te verbieden en ons op te sluiten in de voorgeschreven rollen en beelden.

In een subversief project dat tegelijkertijd een andere manier van samenleven wordt, ontdekt men de reële affiniteit, de wederzijdse kennis en het vertrouwen die meer van belang zijn dan eender welke abstracte instemming met ideeën of programma's. Het is in datzelfde passionele project dat solidariteitsbanden, voorbij de grenzen, worden gecreëerd om zich te verzetten tegen de repressieve praktijken van een Marini of wie dan ook.

Kan men de criminalisering van de anarchisten vergelijken met de repressie van de autonome bewegingen in de jaren 1970?

Ja en neen tegelijkertijd. Ja omdat de hele batterij van zogenaamde uit-

zonderingswetten in die periode werd uitgedokterd tegen de revolutionaire beweging; neen omdat de sociale omstandigheden sindsdien sterk zijn veranderd. Strikt genomen is de politionele en gerechtelijke methode dezelfde (behalve qua dimensie, in die tijd veel massiever), terwijl de behandeling door de media veranderd is. Net zoals toen wil de staat vandaag tijdschriften, kranten, steuncomité's, spontane strijdorganisaties en verspreide acties van revolte, transformeren in uitdrukkingen van hiërarchische en clandestiene gewapende groepen. Net zoals toen wil de staat vandaag valse spijtoptanten en het wapen van de "associatieve delicten" gebruiken om zoveel mogelijk revolutionairen aan te houden in afwezigheid van concrete beschuldigingen. Het verschil is dat in die tijd er een werkelijke subversieve dreiging bestond, terwijl de situatie vandaag eerder gepacificeerd lijkt. Als de arbeiders het werk weigeren en de productie saboteren; de studenten de "cultuur" verachten en zich zoals uitgebuitenen onder de uitgebuitenen kleden; als de flikken en de 'linkse' politici kennis maken met de "kritiek van de straatsteen", de plundering gegeneraliseerd is en de confrontaties met de fascistische dagdagelijks; kortom als de revolte in de lucht hangt en de wapens in de straat te vinden, wel, dan veranderd het spel voor de machthebbers. In die tijd verklaarde een links parlementslid: "als we er niet in slagen de orde te handhaven met de vakbonden, zullen we ze moeten handhaven met de politie". Dat is exact wat gebeurde. Maar aangezien de dreiging sociaal was en niet het monopolie van één of ander groupuscule, moest het spektakel van de macht het oplossen door de subversie voor te stellen als een confrontatie tussen twee legers: de Staat aan de ene kant, de strijdende partijen (genre Rode Brigades) aan de andere kant. Het mediatieke beeld van de "terrorist" diende hiervoor. De burger bleef aldus toeschouwer tegenover de "gewapende avant-gardes", en de flikken deden de rest. Tegen de "terroristen" was elk middel gerechtvaardigd (de leugens van de journalisten, de provocaties van de politie, de gevangenis). De "associatieve delicten" - waaronder die van de "gewapende bende" - werden met dit doel gecreëerd. En ze hangen nog steeds, als een zwaard van Damocles, boven de hoofden van de gevaarlijke individuen.

Vandaag vreest de Staat geen sociale omwenteling. Officieel is er geen enkele revolte tegen de democratie denkbaar; dus bestaat er ook geen revolte. In de jaren '70 moest men het woord "revolutie" begraven onder een continu media geklets. Vandaag hoeft het zelfs niet te worden uitgesproken. "Er gebeurt niets", dat is het heersende ordewoord. En dat is ook de reden waarom het proces Marini, één van de belangrijkste "politieke processen" van de laatste vijftien jaar, getroffen wordt door een totale stilte van de media.

Een ander verschil met de repressie van de jaren '70 is dat met het onderzoek van rechter Marini, misschien voor de eerste keer, Justitie niet de vermeende leden van een bestaande "gewapende bende", maar de "gewapende

bende" zelf uitvindt.

Met de constructie van Europa kan men vrezen voor een harmonisering van de repressieve praktijken tussen de lidstaten. Gaan we naar een enorme toename van de criminalisering van de alternatieve bewegingen, zoals in Griekenland en in Italië?

De harmonisering van de repressieve praktijken op Europese schaal is al een realiteit. Plannen zoals die van de TREVI waren officieel akkoorden tussen de ministers van binnenlandse zaken om een overleg op te zetten over de aanpak van problemen van openbare orde. De these dat kraakpanden werkplaatsen zouden zijn voor het "terrorisme" werd bijvoorbeeld uitgewerkt in dit kader. Ook met betrekking tot de immigratie worden de beslissingen genomen op internationaal niveau. Meer recent heeft het akkoord van Schengen de samenwerking tussen de staten op het vlak van de repressie van het "terrorisme" verduidelijkt (definiëring van "associatieve delicten", bevoegdheden van de politie en het leger, akkoorden over de uitlevering en de uitwijzingen, etc.). Op het militaire vlak gaat de creatie van de Europese politiestaat samen met de geglobaliseerde markt, de professionalisering van de legers, de nieuwe vormen van interventie in sociale conflicten, de kleine en grote kruistochten ter verdediging van het Recht en de beschaving. Elke Staat moet voor alles aantonen dat hij in staat is de openbare orde te bewaren. Het is evident dat dit consequenties zal hebben voor de onderdrukking van dissidenten. Zelfs op het niveau van een wetgeving voor de *verdediging van de democratie* is er zeker een Europese tendens. Ik denk aan een wetsartikel— 342, als ik me niet vergis—die nu wordt voorgesteld in België. Gebruik makend van het populaire sentiment na de "affaire Dutroux", introduceert de Staat een definitie van "criminele organisaties" die zou kunnen toegepast worden op alle vormen van collectieve dissidentie. Nu is België geen land waar de sociale situatie bijzonder gespannen is. Het gaat dus om een soort van preventieve repressie, om een wapen dat steeds klaar ligt tegen elk gevaar van revolutie. De "associatieve delicten" zijn de bodemloze put van de repressieve matrak.

Volgens mij is het belangrijk te begrijpen dat de akkoorden "in de materie van de repressie" niet losstaan van die over de arbeid, de vakbonden, de democratische participatie, de sociale diensten, het ecologische beheer van de vervuiling, etc. De werkelijke eenheid van Europa is die van de koopwaren en de politiebestedingen. De informatica is datgene wat tegelijkertijd de verspreiding van de productieve eenheden—door de oude fabrieken te ontmantelen en daarmee ook de oude klassenconfrontaties—en de totalitaire controle van het territorium mogelijk maakt.

Italië is in het verleden vaak een laboratorium van de contrarevolutie ge-

weest in Europa. De slachtpartijen door de Staat, de tragikomedie van de democratie die moet verdedigd worden tegen een fascistische putch, de leugen van de "tegengestelde extremismen" ("rechts terrorisme" en "links terrorisme"), het systeem van de "repentiti" (spijtoptanten), de politierol van de stalinisten en de vakbonden, de valse burgeroorlog tussen de Strijdende Partijen* en de instituties, de tegenculturele mythes, het kapitalisme met een alternatief gezicht— dat alles heeft school gemaakt in Italië. Vandaag is er geen zichtbare revolutionaire bedreiging. En toch gaat de contrarevolutie voort op een preventieve manier met de veiligheidspraktijken. Elders en nog maar recent zijn er opstanden uitgebroken niet ver van onze deur (ik denk aan Albanië). In tegenstelling tot wat de bewierokers van de technologische maatschappij en hun valse critici zeggen, zijn de mogelijkheden voor een veralgemeende revolte niet verdwenen. Het Oosten van Europa is een immens kruitvat gelegen in het hart van de nieuwe wereldorde. De bazen weten dat deze wereld geen dromen meer heeft te bieden, maar enkel de brutale vaststelling dat *er niets anders is*. Dat zou wel eens niet kunnen volstaan.

Een vorm van repressie zoals die uitgeprobeerd door rechter Marini is ongetwijfeld een experiment dat, indien het lukt, geëxporteerd zou kunnen worden. De vergelijking met Griekenland is pertinent. Het grootste deel van de Griekse anarchistische beweging neemt, zover ik weet, insurrectionalistische posities in. De sociale situatie daar bestaat uit verscheidene conflicten. Niet weinig kameraden nemen deel aan massastrijden die radicale en gewelddadige vormen aannemen. Zij organiseren zich buiten de politieke en syndicale organismen, op een informele manier, naargelang van het tijdstip en de plaats van reële strijd. De laatste jaren zijn er vaak arrestaties geweest, soms zelfs massaal. Ik weet dat ze de zaken in Italië met aandacht volgen.

Ook in Duitsland heeft de politie al, enige jaren geleden, de gehele redactie van een radicaal tijdschrift gearresteerd. De strijd tegen de kernenergie die aan de controle van de groenen ontsnapt wordt eveneens onderdrukt. In Frankrijk wordt het wapen van "associatieve delict" al jaren niet meer gebruikt tegen de revolutionairen. De Europese akkoorden en de dreiging van radicale sociale praktijken kunnen de regels van het spel snel veranderen. De situatie in andere landen is eveneens verschillend.

In het algemeen, voor degenen die de dialoog met de macht niet aanvaarden, is er altijd de politie. Voor de anderen is er altijd een regeling mogelijk. Integratie en repressie gaan hand in hand. De mogelijkheid van een "criminalisering van de alternatieve bewegingen" hangt, naar mijn mening, af van deze vraag: alternatief voor wat?

(Vertaald uit: "*Dans le marécage. Limites et perspectives de la répression anti-anarchiste.*
Ed. La conjuration des Egos, juin 2000)

Een brief van Angela Maria Lovecchio

Beste kameraden

Ik schrijf om de vele mensen te beantwoorden die op één of andere wijze dicht bij mij zijn geweest in de aanloop naar of na die fatale dag van 20/04/2004. Ik schrijf deze brief omdat het voor mij onmogelijk is iedere persoon onmiddellijk individueel te beantwoorden en dit is de enige manier die ik kan bedenken om mijn doel snel te bereiken.

Het is een fabel dat er in de gevangenis tijd te over is om al de dingen te doen die men buiten niet kan doen omwille van de stresserende tijdsdruk die men bijna verplicht is te volgen. In de gevangenis wordt de tijd gemarkeerd door eindeloze bureaucratische onderbrekingen van de dagelijkse routine. Ook is er de noodzaak van de contacten met andere gevangenen tijdens de zogenaamde "gemeenschapsuren" die ze ons gunnen. Ik heb eerder het gevoel dat men alle moeite moet doen om tijd te veroveren.

De brieven, telegrammen, economische bijdragen en de liefde en solidariteit zijn onmeetbare bronnen van kracht en steun voor iedereen die deze toestand van absolute beperking ervaart. Absoluut in de zin dat, al is het waar dat ook buiten deze muren de individuele en collectieve ruimte steeds beperkter wordt, het toch zo is dat de repressie zich hier in al zijn brute kracht toont.

Ik wil iedereen zeggen dat ik het goed maak en dat ik de manier zal vinden om de tijd hier zo vruchtbaar mogelijk te besteden, zowel voor mijn geest als voor mijn lichaam.

Een aantal woorden over mijn veroordeling.

Negen jaar van ridicule debatten tijdens de processen, van nutteloze verdediging (dit is geen kritiek op het werk van de advocaten). Naargelang het proces vorderde, werden het politieke plan en het ultieme doel van de macht steeds duidelijker. De staatsraison, dat weten we, veegt alle mogelijke conflicten, antipathieën of onenigheden tussen de verschillende representanten van de gerechtelijke en politieke machten uit. Zo heeft, zonder enige twijfel, de openbare aanklager Antonio Marini aangetoond over geen enkele bijzondere intelligentie of bekwaamheid te beschikken. Uiteindelijk heeft hij niets om over op te scheppen, gegeven de vele malen dat, tijdens de hoorzittingen, het hof hem streng en scherp aanmaande en zelfs beval niet te overdrijven in zijn vuile spelletjes en requisitorische uitweidingen (uiteraard bleven deze tussenkomsten binnen een juridisch correcte professionele ethiek).

Op het einde van het eerste proces creëerden de ambigue motivaties voor de veroordeling de basis voor de latere en veel ergere interpretatie tijdens het beroep. Misschien wachtten zij alleen tot de tijd rijp was of ging het enkel om een ander voorbeeld van een Pilatus-beslissing: uiteindelijk werden van de 56 beschuldigen er 44 vrijgesproken en werden de beschuldigingen van subversieve vereniging en gewapende bende niet weerhouden.

Zeker is dat de repressieorganen, in de verdediging van het kapitalisme, van zijn misbruiken, ambitie, schraapzucht, er een einde aan moesten maken. Een stevig einde zoals een veroordeling voor subversieve vereniging en gewapende bende van de anarchisten, en een vertrekpunt om een stevig fundament te hebben voor een serie van lopende onderzoeken. Een fundament dat noodzakelijk is en garant staat voor toekomstige contrarevolutionaire aanvallen. Zoals de vele onderzoeken die lopen op basis van de wetsartikelen 270 en 270bis, blindelings toegepast op zo vele individuen en kameraden.

Niets om verbaasd over te zijn, niets dat ons verrast, en nog minder die dag, 20 april 2004, wanneer een Hof van Cassatie bestaande uit meedogenloze en grimmig kijkende individuen (de kameraden daar zullen hetzelfde gevoeld hebben, geloof ik) haastig de vervelende vraag liquideerde.

Het eerste waar ik aan dacht toen ik die monumentale zaal binnenging (het hele gebouw-mausoleum is monumentaal: zwaar, marmer, verouderd zoals alles wat het representeert) was dat onze levens een zware klap gingen krijgen van een echte Inquisitie-rechtbank. 'De Naam van de Roos' leek in vergelijking een kinderspel. En inderdaad, een harde slag werd toegebracht: de veroordelingen werden bevestigd met de "ernst" eigen aan de personen die gewend zijn aan dit soort situaties. Levenslange en tientallen en tientallen jaren gevangenisstraffen uitgedeeld in iets meer dan drie minuten. GOED. BRAVO!!!

Wat een miserie, wat een wet van het stilzwijgen. Medeplichtigen aan slachtingen en oorlogen van de Staat, aan harde repressie tegen degenen die vechten voor hun eigen basisbehoeften. Doof en stom voor de voortgaande verloedering en ontzegging van alle menselijke waardigheid, opnieuw in onverschilligheid en snelle gewenning. Zij hebben beschuldigd, geoordeeld, vrijgesproken, veroordeeld. Niet één spoor in hun gezichtsuitdrukking, niet één nuance in hun stem. Routine, normale routine.

Niets om zich over te verbazen, alles wat ik hier zeg, zeker niet voor iemand als ik die de wet altijd als een arm van de uitbuiters heeft beschouwd, niet meer dan een utopisch doekje voor het bloeden aangeboden aan de uitgebuitenen. Ik heb niets in te brengen tegen deze heren, enkel wil ik voor mijn mensen herhalen dat ik me nooit heb beschouwd als zijnde schuldig of onschuldig (montage of

niet) maar gewoon vreemd aan dat alles. Ik sta buiten hun beschuldigingen, hun maatstaven, hun logica, hun politieke spelletjes, hun oorlog, hun belangen, hun ambities, hun werkwijze, hun manier van denken, hun ongevoeligheid. Niets van hen behoort mij toe en ik zou er niets van willen. Hun oordeel, hun zekerheden, hun absolute waarheden (in realiteit heel fictief) zijn alleen de hunne en dat zij die maar stevig in hun handen houden. Wat een shock zullen zij krijgen wanneer zij die op een dag openen en zien dat zij leeg en dor zijn, zoals hun harten en geesten, verschaald door het verlangen naar macht.

Wij zitten in hun kooien nu, maar zij zijn als dolgedraaide spinnen, en op een dag zullen we hun lege karkassen terugvinden in hun web, dat zal weggevaagd worden uit onze omgeving.

Een stevige omhelzing.

Voor de vrijheid van allen

Angela Maria Lo Vecchio

(21 mei 2004 op anarcotico.net geplaatst; wij vertaalden uit het Spaans (Ediciones Conspiración))

Chronologie van de Nieuwe Inquisitie

08/06/2004

Wat volgt is een serie van gebeurtenissen die hebben geleid tot en bekend zijn geworden als de 'Marini zaak'.

Het is onmogelijk alle acties en reacties met betrekking tot de anarchisten in Italië tijdens deze periode hier weer te geven. Maar een chronologie als deze kan een leidraad zijn in het kluwen van gebeurtenissen van het afgelopen decennium.

Uiteraard is geen enkele selectie van data objectief, maar we beschouwen onszelf niet als 'geschiedschrijvers' of in het bezit van de 'waarheid'. Deze lijst van gebeurtenissen is niet finaal, en kan door iedereen worden aangevuld. We denken dat het voor anarchisten en iedereen die nog voor zichzelf denkt, belangrijk is weet te hebben van wat er allemaal gebeurd is, om de ontwikkeling van de repressieve strategieën van de macht goed te volgen, en om als basis te dienen voor de actieve solidariteit met de betrokken kameraden.

September 1994

19/09 – De anarchisten Antonio Budini, Jean Weir, Carlo Tesseri, Christos Stratigopoulous en Eva Tziutzia worden gearresteerd nabij Rovereto als gevolg van een gewapende overval op de plaatselijke spaarbanken van Serravalle, in Trente, Italië.

- Razzia op Antonio Budini's huis in Milaan.

20/09 – Pers en lokale televisie leveren voer voor hysterische fantasieën, ze openbaren internationale criminele organisaties, connecties met de Rode Brigades, terroristische bendes, etc., en beschuldigen de kameraden van verantwoordelijkheid voor andere overvallen in de omgeving.

- Individuele anarchisten uit Rovereto verklaren de overduidelijke bedoelingen van politie en pers, nl.: het creëren van een montage, en delen pamfletten uit in de regio.

- Kameraden in verschillende steden over heel Italië tonen ook hun onvoorwaardelijke solidariteit met de gearresteerde anarchisten in verschillende soorten initiatieven.

- Ondertussen verzamelen de 'Fronte della Gioventù' (jonge fascist) uit Rovereto handtekeningen, om het zelfbestuurde centrum Clinamen gesloten te krijgen door de politie, en steken die nacht de hoofdeur in brand.

30/09 – Eerste proces tegen de vijf anarchisten vindt plaats in het gerechtshof van Rovereto. De publieksgalerij is vol, tientallen kameraden kwamen van overal uit het land om hun steun te betuigen. Persfotografen en TV-camera's worden buiten gezet. Het proces eindigt met 3 veroordelingen van 5 jaar (Antonio, Christos, Jean), eenmaal 6 jaar (Carlo, omdat dit niet de eerste veroordeling was voor overval) en Eva werd vrijgesproken.

- De mannen worden overgebracht naar de Trente gevangenis, als een onderzoek wordt geopend naar hun betrokkenheid in 2 onopgeloste overvallen in Ravina, Trente.

- Verklaring door de gearresteerde anarchisten.

- Jean overgeplaatst naar de Vicenza gevangenis in de regio Veneto.

- Een nationale poster wordt gemaakt door 40 groepen en verspreid in vele steden, wijken en dorpen.

Oktober 1994

- Identificatie parades in Trente voor Antonio, Carlo, Jean en Christos. De getuigen zien hen voorbijlopen in handboeien, en kennen in elk geval hun gezichten al van de vele gepubliceerde foto's op de voorpagina's van de lokale pers, van op TV, etc.

November 1994

- Een anarchiste uit Napels wordt opgeroepen naar de carabinieri barakken en ondervraagd over haar aanwezigheid bij het proces in Rovereto. Ze werd voor enkele uren vastgehouden, weigerde antwoorden te geven op vragen, met het statement dat anarchisten andere anarchisten steun geven zonder elkaar noodzakelijkerwijs

persoonlijk te kennen.

- Er wordt een officiële aanklacht ingediend tegen Jean, Antonio, Christos en Carlo betreffende 2 overvallen in Ravina, Trente.

- Anarchisten die de nationale poster 'Fuori legge, fuori del gregge' aanplakken worden gearresteerd en naar het Rovereto politiebureau gebracht. De pers grijpt de mogelijkheid om opnieuw over de overvallen te spreken, de anarchisten die die avond werden gearresteerd worden omschreven als 'extreem gevaarlijk'.

- Anarchisten worden gearresteerd door de politie in Cuneo, na het plakken van de nationale poster. Elk krijgt een boete van 600.000 lire.

December 1994

4/12 - Panzerknäkerparty in München in solidariteit met de gevangen kameraden.

14/4 – Razzia op het huis waar het anarchistische weekblad 'Canenero' wordt uitgegeven en gedrukt, met het bevelschrift te zoeken naar "documentatie betreffende het begaan van gewapende overvallen".

19/12 – Vier adressen in Milaan worden doorzocht, inclusief het Anarchistisch Laboratorium in de Via De Amicis. Nog een raid in Aosta.

24/12 – Turijn – Overval -rave hele nacht benefietparty in steun van de kameraden.

Januari 1995

01/01 – Een buslading anarchisten daagt op buiten de Vicenza gevangenis naast de Amerikaanse militaire basis om nieuwjaar te vieren met vuurwerk en lichtkogels. Een half uur is de lucht verlicht en de doodse stilte van de gevangenis is verbroken door het geroep van alle gevangenen, het gezang en het gebons van dunne tinnen platen tegen de tralies voor twintig minuten. De nachtelijke bezoekers verdwijnen in de duisternis, na het decoreren van de muren met verfbommen en met het achterlaten van een spandoek "Jean vrij, vuur voor alle gevangenen".

- Een dossier "Handen Omhoog" wordt verdeeld op nationaal niveau.

14/01 – Verona tribunaal oordeelt dat nr. 9 van het wekelijkse "Canenero" van Jean in beslag moet worden genomen, want het korte artikel dat de nieuwjaarsactiviteiten beschrijft, zou "een gevaar voor de interne veiligheid binnen de gevangenis" kunnen betekenen. Een politiehelikopter wordt permanent geparkeerd bij de wandelhof voor vrouwen.

20/01 - Jean overgebracht naar Opera gevangenis.

30/01 – De openbare aanklager tekent beroep tegen de septemberuitspraak, die hij te mild vindt, en hij vraagt om het proces te heropenen.

Februari 1995

28/02 – Vier razzia's in Rome op de huizen van anarchisten en tevens de lokalen van "Anarchismo Ediciones". Een razzia in Trente. Vijf razzia's in Rovereto, op de huizen van anarchisten en het 'Clinamen' centrum, 'op zoek naar Alfredo Bonanno', die aan de 'Canenero' werkte in een huis dat aan het eind van vorig jaar werd doorzocht.

Maart 1995

06/04 – nog een razzia in Trente.

April 1995

19/04 – Inleidend verhoor voor de rechtbank in Trente betreffende de twee overvallen in juli, waarvan Carlo, Christos, Antonio en Jean formeel van worden beschuldigd. Het proces wordt vastgelegd voor 13 oktober, 1995 in Trente.

Mei 1995

30/05 – Ongeveer 30 anarchisten sturen raketten en vuurkogels over de gevangensmuren in Trente, in solidariteit met de kameraden die er worden vastgehouden. 28 worden gearresteerd, tegen vier wordt een uitwijzingsbevel opgemaakt voor de regio.

Juni 1995

01/06 – Herziening van september -proces voor hof van beroep in Trente. Alle veroordelingen gereduceerd naar 1 jaar 8 maanden. Echter, de rechters vereffenen hun rekening door Eva tot 3 jaar 8 maanden te veroordelen.

Dozijnen anarchisten vullen de gerechtszaal en een aanpalend gebouw. Confrontaties met de politie.

Oktober 1995

14/11 – De beschuldigen en vele van hun kameraden duiken op in de rechtbank voor de zitting in Trente. De zitting wordt uitgesteld tot 12 december.

16/11 – Over heel Italië vindt een massieve politie operatie plaats, inclusief in Sicilië en Sardinië. Honderden gemaskerde carabinieri speciale eskadrons zwaaiend met machinegeweren overvallen ongeveer 60 anarchisten bij zonsopgang, op bevel van substituut openbaar aanklager Antonio Marini. Ze worden ervan op de hoogte gebracht dat onderzoeken worden gevoerd, gerelateerd met aanklachten zoals "clandestiene organisatie", "subversie tegen de Staat", "aanvallen op publieke structuren", "gemeenschappelijk uitvoeren van overvallen", "bezit van wapens en explosieven" en "samenzwering tot moord".

17/11 – Trente, Opera, etc. :anarchisten die straffen uitzitten worden nu het slachtoffer van ROS razzia's op de cellen waarin ze worden vastgehouden.

- Een poster over Marini wordt gedrukt en verspreid door anarchisten over heel Italië.

December 1995

12/12 – Trente. De vier beschuldigde anarchisten worden overgeplaatst voor de gerechtelijke zitting. Vele kameraden komen van over heel Italië in solidariteit. De zitting wordt weer uitgesteld, dit maal tot in januari 1996.

Januari 1996

03/01 – Een perscommuniqué bevolen door Marini verschijnt in alle dagbladen, waarin de beschuldigde anarchisten worden voorgesteld als kidnappers en terroristen, het bestaan aankondigend, van een mysterieuze "pentita" ('berouwvolle terrorist').

9/01 – Trente. De zitting in Trente begint eindelijk. Er wordt een document voorgesteld aan de rechtbank. Het is de verklaring van Mojdeh Namsetchi, Carlo's vriendin die al een hele tijd geen contact meer met hem had. Nu weet hij waarom: ze collaboreerde met het Roomse openbaar ministerie sinds maanden. Voor veiligheidsredenen moet ze geïnterviewd worden via video- kabel, volgens een wet die er slechts enkele dagen ervoor door werd gestemd. Dus wordt de zitting uitgesteld tot 16 januari, om tijd te hebben de nodige apparatuur op te zetten.

16/01 – De publieksgalerij in het gerechtsgebouw van Trente zit vol anarchisten. Velen die er niet in konden, demonstreren buiten. Tot ieders verbazing en amusement verklaarde de "pentita" zelf een overval te hebben uitgevoerd samen met de anarchisten op de tribune.. Ze slaagt er ook in nog 3 andere kameraden te beschuldigen. Bij ondervraging verklaarde ze nooit iets te maken te hebben gehad met anarchisme, en dat ze de overval "uit liefde" uitvoerde.

25/01 – Kantoren van de communistische krant 'Il manifesto' bezet door anarchisten uit protest tegen de a- kritische, letterlijke publicatie van politierapporten.

31/01 – Trente – laatste zitting van het proces tegen de anarchisten die reeds in de gevangenis zitten wegens roofoverval, nu ook beschuldigd van lidmaatschap van de 'organisatie'. Politie met knuppels bestormen de anarchisten die hun solidariteit komen betuigen in het gerechtsgebouw. Om 10 u. p.m., na 2 uren deliberatie, de oproerpolitie stormt de gerechtszaal binnen met knuppels zwaaiend, de rechters komen terug tevoorschijn en veroordelen Jean, Christos en Antonio tot 6 jaar, Carlo tot zeven jaar opsluiting.

Februari 1996

23/02 – Rome: bomaanslag op hoofdkwartier van de luchtmacht veroorzaakt miljoenen lire schade.

Maart 1996

07/03 – Florence: aanslag op Eufor -barakken. Deze 2 acties worden opgedragen aan Marini en Ionta en ondertekent met 'Lang Leve De Anarchie'.

21/03 – Cagliari: aanslag op kieslokalen van het stadhuis. De huizen van vele Sardische anarchisten en independenten worden bestormd.

September 1996

15/09 – Christos Stratigopoulous begint een hongerstaking in de gevangenis van Novara.

17/09 – Rome, Catania, Florence, Rovereto, Turijn, Milaan, etc, etc. G.I.P. Claudio D'Angelo (onderzoeksrechter), tekent op verzoek van de openbare aanklagers Antonio Marini en Franco Ionta, 29 arres-

tatiebevelen tegen anarchisten. Twaalf worden gearresteerd, negen zitten in de gevangenis reeds straffen uit, anderen ontsnappen aan de arrestatie (sommigen worden later gevat). Ze worden beschuldigd, samen met 39 andere mensen, van "lidmaatschap van een gewapende clandestiene groep", evenals samenzwering, moord, roof, bomaanslagen, kidnappings, etc, etc. Marini houdt een jubelende persconferentie om het Italiaanse publiek te informeren dat een gevaarlijke bende anarchistische criminelen ontmanteld is. Hij geeft zelfs een naam, de O. R.A.I., en een leider, Alfredo Bonanno.

- Salvatore Gugliara, een van de gearresteerde kameraden, begint onmiddellijk een hongerstaking in Rebibbia gevangenis. Hij eindigt deze op 29 september.

- Anarchisten drukken 25.000 kopijen van het dossier "Met alle mogelijke manieren" en verdeelt het doorheen heel Italië.

24/09 – Een nationaal pamflet wordt verdeeld tegen de repressie.

Oktober 1996

02/10 – Politie overvalt 4 anarchisten van Applequince Records in Viterbo, beschuldigd van "subversieve vereniging samen met onbekenden". Platen, pamfletten, fanzines, verf spuitbussen en videotapes worden in beslag genomen.

10/10 – Teramo: 3 jongeren worden gearresteerd wegens het plakken van "oncontroleerbare" poster. Voor ondervraging vast gehouden. Perskoppen over gevaarlijke anarchisten.

14/10 – Salvatore Gugliara sluit hongerstaking af. Hij wordt later vrijgelaten en onder huisarrest geplaatst omwille van de staat van zijn gezondheid. Ondertussen zijn Guiseppina Riccobono en Tiziano Andreotti ook begonnen met een hongerstaking.

- Rome: Christina Lo Forte, Salvatore Gugliara en Appolonia Cortimiglia worden vrijgelaten en onder huisarrest geplaatst. (Marini proces). Fransesco Berlemmi en Stefano Moreale worden vrijgelaten.

23/10 – Guiseppina Riccobono begint een hongerstaking in Ribebbia gevangenis.

23/10 – Een aantal anarchisten wordt voor ondervraging vastgehouden nadat 2 groepen pamfletten uitdelen voor de barakken van de carabinieri. Een andere wordt gearresteerd omdat hij een spandoek "Marini terrorist" toonde in het stadscentrum.

24/10 – Grafiti artiest die zichzelf uit over het Marini proces wordt door politie agent buiten dienst in elkaar geslagen.

24/10 – Verona – onbekende handen behangen alle panelen en sculpturen op een tentoonstelling gefinancierd door de stad en verschillende bedrijven in the Gran Guardia Palace. Ze spuiten ook woorden van solidariteit met de arrestanten op de muren. De tentoonstelling wordt afgelast.

30/10 – Verklaring, ondertekend door 9 anarchisten in de gevangenis.

November 1996

02-03/11 – 'Geldautomaten – een slachting' was de titel in een lokaal dagblad dat de incidenten rapporteerde die plaatsvonden gedurende de nacht van november 2/3 in Trente en 150 km in de omtrek, toen meer dan 100 geldautomaten werden gesaboteerd. Observatie door camera's kon geen hulp bieden bij de identificatie van de daders, gezien ze allemaal gemaskerd waren. Er werd gezegd dat zij een simpel systeem gebruikten: de gleuf voor de plastic kaarten werd verstopt met silicone en kleine stukjes ijzer.. De materiële schade werd op meer dan een miljard lire (ong. 1,5 miljoen Euro) geraamd. Dit is zonder de schade die werd veroorzaakt door het niet functioneren van de automaten. De 'slachting' vond plaats enkele dagen voor het proces van de anarchisten beschuldigd van bankroof.

05/11 – Verona – 2 kraakpanden worden overvallen door carabinieri "op zoek naar anarchisten".

06/11 – Carabinieri overvallen huis van Italino Rossi, uitgever van het wekelijkse, anarchistische blad Umanita Nuova, van de Italiaanse anarchistische federatie, op zoek naar wapens verbonden met aanslagen op elektriciteitspylonen in Toscanië.

06/11 – Razzia's in La Spezia en Sarzana, op zoek naar materiaal "belasterend voor de bewaarders van de publieke orde". Kranten, inclusief 'Canenero', en punk fanzines, in beslag genomen, evenals artikels en brieven van de gevangenis.

07/11 – Proces in beroep in Trente tegen de 4 anarchisten, beschuldigd van bankroof in Ravina. Ongeveer 100 Kameraden aanwezig. Na tien uren, besluit het hof de zitting te verdagen naar 13 december, opdat ze de "pentita" Mojdeh Namsetchi en Marsciallo Farini (de carabinieri die haar tot collaboratie "overtuigde") kunnen interviewen.

12/11 – Salvatore Gugliara wordt onder huisarrest vrijgelaten. Veroordeling voor roof wordt tot 13 december uit-

gesteld.

14/11 – Rome: Guiseppina Riccobono, die een hongerstaking begon op 23 oktober wordt vrijgelaten en onder huisarrest geplaatst, maar krijgt totaal communicatieverbod.

- Eduardo Massari wordt vrij gelaten na 1 jaar 8 maanden voor het bezit van explosieve substanties.

22/11 – Turijn – CDA (Anarchistisch Defensie Comité) zend een open brief naar alle gevangenen kameraden.

29/11 – Een open brief van het Anarchistisch Defensie Comité: Guiseppina Riccobono, Cristina Lo Forte, Salvatore Gugliara and Apollonia Cortimiglia zijn onder huisarrest. Fransesco Berlemmi en Stefano Moreale zijn vrij. Nog in de gevangenis zijn: Antonio Budini, Carlo Tesseri, Christos Stratigopulos, Jean Weir, Garagin Gregorian, Emma Sasossi, Antonio Gizzo, Horst Fantazzini, Alfredo Bonanno, Orlando Campo, Fransesco Porcu, Tiziano Andreozzi, Paolo Ruberto, Marco Camenisch.

December 1996

04/12 – Malaga, Spanje – drie gemaskerde, gewapende individuen breken in in het Italiaanse vice- consulaat in Malaga. Ze dwingen de consul een statement te ondertekenen “tegen rechters en de wet, ten voordele van de Italiaanse gevangenen”. De ‘Vrije Harten’ zoeken daarna de archieven van het consulaat, knippen de telefoondraden door, en spuiten op de muren alvorens weg te gaan, niet zonder het meenemen van paspoorten, postzegels en geld.

07/12 – Een handvol krakers durven op het dak van de Palazzo Reale (koninklijk paleis) te klimmen in het centrum van Turijn. Ze hijsen vlaggen, plaatsen een pop, hangen een spandoek en gooien pamfletten met de titel ‘Anarchisten Hebben Vleugels’. Op deze manier trekken ze de aandacht op de inleidende zitting over het vreemde onderzoek bij openbaar aanklagers Marini en Ionta.

10/12 – Datum vast gelegd voor inleidende zitting van de G.I.P. (onderzoeksrechter), om te beslissen of klacht wordt ingediend tegen 60 anarchisten beschuldigd van lidmaatschap van een clandestiene organisatie. Verdaagd tot 16 en 24 januari.

10/12 – Rome – shock voor de pendelaars nadat zo' n 100 deuren van 27 metrostations open moesten worden gebroken, omdat ze 's nachts werden verzegeld met ijzervulsel, silicone en vloeibaar staal, zodat ze op weg naar hun dagelijks juk in de stad zouden vastzitten waar die dag de zitting zou plaatsvinden.

10/12 – In Florence melden een 30 invloedrijke bewoners zich bij de openbare aanklager: zakenmensen, lokale politici, stadsraadsleden, journalisten, universitair, etc, ietwat nerveus na een slapeloze nacht, nadat ze oproepen hadden ontvangen, ondertekend door openbaar aanklager Marini, met de uitnodiging zich snel op het bureau van de openbare aanklager aan te melden. Dit bureau verklaarde “het was een goed gemaakte vervalsing, gepost in honderden brievenbussen”.

13/12 – Beroepszitting tegen de 4 anarchisten in Trente. Een spreker voor Maresciallo Farini, de ROS officier, verantwoordelijk voor de “biecht” van de collaborateur na een bezoek aan haar in de nachtclub waar ze werkte, en die een hoofdgetuige werd genoemd, zegt “dat hij onmogelijk het proces kan bijwonen, gezien hij op ziekteverlof is tengevolge van een schotwonde, opgelopen tijdens het uitoefenen van zijn plicht”. Zo is het voor niemand mogelijk genante vragen te stellen over hoe hij het voor elkaar kreeg dit meisje te ontmoeten.

Mojdeh Namsetchi's kruisverhoor werd achter gesloten deuren gevoerd. Alle kameraden werden uit het gerechtshof gegooid en ze werd achter een beschermde afscheiding gezet, bewaakt door 4 carabinieri van de ROS special eskadron. Zelfs na al deze tijd van door de staat gefinancierde afscheiding heeft ze haar rol als hoofd getuige niet gerepeteerd. Opnieuw werd haar ondervraging een Jan Klaasen komedie die zelfs de vice aanklager lichtjes deed duizelen. Na een serie van “ik weet het niet ” en “ik kan me dat niet herinneren” raakte ze nog meer dan voorheen verstrikt in tegenstrijdigheden. Ze verliet huilend de rechtzaal, alleen en in wanhoop. Een bankbediende bevestigde haar verhaal niet, maar beschreef de vrouwelijke overvaller compleet anders.

Er werd een straf uitgesproken van 2 jaar voor iedereen, de motivaties zullen een maand lang niet bekend zijn. Welke versie zullen ze kiezen? Het antwoord zal over 2 maanden worden gegeven. De straffen zijn gereduceerd tot 2 jaar.

16/12 – Bedienden van het Hof van Toezicht in Bologna vinden zichzelf buitengesloten voor het gebouw, staand naar de graffiti “Marini & Ionta – Terroristen” en “Vrijheid voor allen” en omcirkelde A' s op de muur. Enkele individuen hadden de sloten geblokkeerd met silicone en nagels, wat een interventie van de brandweer nodig maakte. De Zitting in het Marini onderzoek is verdaagd tot 16 januari 1997.

18/12 – Bologna: Hof van Cassatie vernietigd het oordeel van het hof van beroep in de Silocchi- kidnapping waarvan Gregorian Garagin, Orlando Campo, Fransesco Porcu, allen betrokken in het Marini onderzoek, werden beschuldigd. Het hof van de derde graad (Cassatie) besluit dat het proces moet worden overgedaan. Een ander proces zal plaats vinden voor het hof van beroep van Bologna.

- Cordoba, Spanje – 4 kameraden, twee ervan zijn Italiaanse anarchisten Michele Pontolillo en Giovanni Barcia, zijn gearresteerd ten gevolge van een roofoverval die eindigt in een vuurgevecht waarin 2 politieagenten werden gedood.

28/12 – Turijn – CDA bulletin.

Januari 1997

01/01 – Aosta – Brandaanslagen op het gerechtshof, enkele bankfilialen en de Alpine Club. Opgeëist in een brief met omcirkelde A gesigneerd: "Aosta, 2.1.97: In Spanje als in Italië: vrijheid voor de kameraden."

10/01 – Turijn – CDA vindt advocaten om die in Spanje te contacteren.

16/01 - Rome: in de bunker rechtzaal van de Rebibbia gevangenis wordt het vooronderzoek van rechter Marini opnieuw uitgesteld. Marini vraagt uitlevering van de 2 anarchisten die in Spanje werden gearresteerd.

20/01 – Zitting voor het Marini onderzoek wordt uitgesteld tot 19, 20, 22, 24 maart 1997.

Februari 1997

12/02 - Marseilles, Frankrijk – Salvatore Condro gearresteerd met een internationaal arrestatiebevel. Hij wordt beschuldigd van deelname aan een autobomaanslag in Rome 1989, en van "lidmaatschap van de gewapende organisatie O.R.A.I."

21/02 – Rome - Verzoek aan het Tribunale della Liberta (Hof van Vrijheid (!)) voor de vrijlating van Paolo Ruberto en Appollonia Cortimiglia

28/02 – Uitgave Anarchistisch Defensie Comité.

Maart 1997

- Document in Spaans betreffende de 4 kameraden gearresteerd in Cordoba, Spanje op 18/12/96.

14/03 – Anarchist Massimo Passamani, beschuldigd de 'penningmeester' te zijn van de 'Organisatie' na het sturen van geld naar de gevangen anarchisten met bijdragen van verschillende benefieten in anarchistische kraakpanden, wordt gearresteerd in Parijs. Marini vroeg om zijn uitlevering maar dit werd geweigerd.

15/03 – Bologna – Demonstranten die een demo veranderen in een onteigeningsfeest, worden tot huisarrest veroordeeld. De politierapporten worden plichtgetrouw gereproduceerd door de perspraat over "de clandestiene organisatie".

15/03 – Foggia, anarchistische krakers, 'schuldig' aan het plakken van posters over het Marini proces, worden tot huisarrest veroordeeld.

19/03 – Zitting voor Marini onderzoek is uitgesteld tot 6, 8 en 10 mei

April 1997

16/04 – Nieuws van de 2 gearresteerde Italiaanse anarchisten in Frankrijk. Franse rechters zullen hen hoogstwaarschijnlijk niet uitwijzen.

- Vroeg in de maand worden 8 mensen geslagen en gearresteerd in een autonoom, gekraakt sociaal centrum, in Florence tijdens een benefietfeestje voor de anarchisten die moeten voorkomen. Resultaat van de avond: 8 arrestaties, verschillende gewonden na een nacht slag leveren. Allen 2 dagen later weer vrijgelaten, maar moeten zich melden bij de carabinieri 2 keer per week.

25/04 – Milaan – Een bom ontploft buiten het stadhuis, Palazzo Marino, een gebroken venster en beschadigen aan de hoofdingang. Verantwoordelijkheid wordt opgeëist door 'Azione Rivoluzionaria Anarchica' (anarchistische revolutionaire actie). Razernij bij het gerecht en in de pers: aanklachten voor 'doodslag' worden opgesteld.

21/04 – In de pers circuleert een vage foto van de CCTV camera buiten de lokalen van Radio Popolare (communistisch radio station) in Milaan nadat een 'postvrouw' een brief afgeeft, waarin de aanslag wordt opgeëist. Een beloning van 10.000.000 lire wordt geboden aan ieder die de vrouw op de foto herkent.

Mei 1997

13/05 – Rome – Hoorzitting opnieuw uitgesteld, ditmaal tot 1, 2, 15, en 17 juli, opdat Marini de mogelijkheid heeft om meer bewijzen en documenten te verzamelen, inclusief materiaal op websites dat door 'terroristen' wordt gebruikt! Rechter Marini schijnt erg ondersteboven te zijn van deze publieke verspreiding van nieuws en up-dates op het net.

Juni 1997

12/06 – Razzia' s in Florence en Turijn bevolen door openbaar aanklager Alessandro Crini van Florence, wegens samenzwering en aanzetten tot begaan van een misdad. 4 onderzocht door Marini voor subversieve vereniging in Pescara.

20/06 – Milaan – Anarchist Patrizia Cadeddu wordt gearresteerd en beschuldigd de persoon te zijn die de brief afleverde die de actie opeiste voor de bomaanslag tegen het Palazzo Marino vorige maand. Ze werd 'geïdentificeerd' van een troebele CCTV foto door 2 collega' s op het werk, nadat een bedrijf in Rome, SOS Italië, een beloning van 10 miljoen lire uitlooft aan iedereen die de vrouw op de video herkent. Ondertussen wordt Laboratorio Anarchico overvallen, ontruimd en dicht gemetst.

- Dezelfde dag, vinden een dozijn razzia' s plaats in Turijn, Milaan, Venetië, Verona, Bordighera, San Remo en Cagliari.

- 25/06 – Parijs: in de kamer van inbeschuldigingstelling vond een zitting plaats voor de uitlevering van Massimo Passamani, beschuldigd in het Marini onderzoek.

Juli 1997

01/07 – Marini onderzoek heropent.

02/07 – Hoorzitting van Marini proces in Rome en zal verder gaan op 12 juli.

10/07 – Turijn – Een intern document wordt anoniem opgestuurd naar Radio Blackout, een vrije radio in de stad. Het is een 14 pagina' s tellend document opgesteld door de ROS, Speciale Operaties Groepering van de carabinieri, over de laatste 20 jaar van onderzoek naar en complotten tegen anarchisten door de carabinieri en het gerecht, de installatie van een "hoofdgetuige", de "berouwvolle" Mojdeh Namsetchi. Op dit moment worden de generale onderzoeksmethodes door de carabinieri door de pers in vraag gesteld, gevolgd door de ontdekking van illegale activiteiten bevolen en uitgevoerd door belangrijke politieofficieren (o.a. drugsmokkel en illegale bewijsvoering door politie informanten). Het rapport over Italiaans anarchisme dat anoniem naar Radio Blackout werd gestuurd, 'enkel voor intern gebruik', bevestigt het gebruik van onwettelijke praktijken ter verzameling van valse bewijzen tegen anarchisten.

18/07 – Rome – Resultaat van de hoorzitting tegen de anarchisten: ze zullen formeel worden vervolgd voor terrorisme en subversie. Het proces zal op 20 oktober 1997 beginnen, in Rome.

25/07 – Turijn – Razzia door de carabinieri op Radio Blackout. Het huiszoekingsbevel is ondertekend door rechters Marini, Ionta en De Crescenzo. Het doel van de razzia is het verzamelen van documenten en bewijzen over 'de informatieve nota enkele voor intern gebruik' die anoniem naar Radio Blackout werden opgestuurd enkele dagen voordien.

Augustus 1997

04/08/1997 – Turijn – Radio Blackout opnieuw geïntimideerd. De speciale eskadrons komen binnen met een bevel van Marini voor het in beslag nemen van de printer, Radio Blackout impliciet beschuldigend de "informatieve nota" te hebben vervalst, die ze enkele weken ervoor anoniem ontvangen heeft. Eén van de ondertekenaars van het document leidde de huiszoeking zelf.

27/08 – Turijn – Anarchistisch Defensie Comité bulletin komt uit, de actuele situatie van de anarchistische gevangenen in Italië voor zowel de Marini als andere onderzoeken samenvattend.

Oktober 1997

19/10 – Athene, Griekenland – Een bom explodeert voor de Italiaanse ambassade en pamfletten worden uitgedeeld in solidariteit met de Italiaanse anarchisten die de dag erna moeten voorkomen.

20/10 – Eerste zitting van het Marini onderzoek, hoofdzakelijk bedoeld voor uitvoering van administratieve voorafgaande operaties. Volgende zitting gepland voor maandag, 1 december. Het ROS document dat het bestaan bewijst van een complot tegen anarchisten is vals verklaard en verworpen.

21/10 – Nieuws van internationale gebeurtenissen ter ondersteuning van de Italiaanse anarchisten. Duitse vertaling.

25/10 – Rome – Emma Sassosi en Alfredo Bonanno worden uit de Rebibbia gevangenis vrijgelaten omwille van procedurele fouten, toen ze, gearresteerd werden samen met andere anarchisten door Marini en Ionta, illegaal werden vastgehouden, zonder 5 dagen lang te worden ondervraagd door G.I.P. (onderzoeksrechter) D'Angelo.

26/10 – Onontploffte bom gevonden in een valies buiten het gebouw van het Ministero di grazia e giustizia (ministerie van justitie). Verantwoordelijkheid niet opgeëist. De pers praat opnieuw van de "gewapende organisatie" door Marini uitgevonden.

November 1997

02/11 – Brief geschreven door Guido Mantelli en Roberta Nano, 2 gezochte anarchisten door rechter Marini beschuldigd van subversieve vereniging.

December 1997

01/12 – Rome – Tweede zitting van het proces in de speciale bunker rechtzaal in piazzale Clodio. Antonio Gizzo, een van de gearresteerde anarchisten, wordt vrijgelaten onder huisarrest, tengevolge van procedurefouten.

- ROS document gedrukt en verdeeld.

08/12 – Cordoba, Spanje – Eerste voorlopige zitting voor 4 anarchisten gearresteerd in Spanje na een roofpoging.

09/12 – Pescara – Anarchist gearresteerd. Hij wordt tot 6 maanden veroordeeld voor belediging van een politieofficier.

10/12 – Parijs - Demonstratie als steun voor Massimo Passamani, gearresteerd in Parijs in mei. Vandaag wordt over zijn eventuele uitlevering beslist.

13/12 – Milaan – Proces van Patrizia Cadeddu, gearresteerd na de bom in Milaan, wordt voor 16 februari vastgelegd.

19/12 – Parijs – Het nationaal Bureau voor Italiaans Toerisme in Parijs wordt bezet tegen de gevangenhouding van Massimo Passamani, ervan beschuldigd deel uit te maken van Marini's spookorganisatie.

Januari 1998

09/01 – Update over hervatting Silocchi proces.

13/01 – Rome – Tweede zitting van proces. Er is vrijheid gevraagd voor de anarchisten die zich nog steeds in de gevangenis bevinden.. Een besluit wordt de komende dagen verwacht.

18/01 – Turijn – Nog een razzia op Radio Blackout. Een computer, printer en dozijnen disc's worden in beslag genomen.

28/01 – Amsterdam – Een Italiaanse anarchiste beschuldigd in het Marini onderzoek wordt gearresteerd.

Februari 1998

03/02 – Turijn – CDA, Anarchistisch Defensie Comité wordt ontbonden.

04/02 – Parijs – Massimo Passamani wordt vrijgelaten uit de gevangenis waar hij voor maanden werd vastgehouden.

08/02 – Rome – rapporten over zittingen (op 26/1 en 2/2) door Tactical Media Crew.

09/02 – Rome - Zitting Marini proces.

16/02 – Milaan – Proces van Patrizia Cadeddu.

16/02 – Rome – Zitting Marini proces

23/02 – Rome Zitting Marini proces

Maart 1998

6-7/03 – Rellen en straatgevechten in Turijn nadat 3 kraakpanden overvallen en ontruimd en vernield zijn. 3 mensen worden opgesloten. Verslag door Radio Blackout.

09/03 – Turijn – El Paso beschuldigt van illegale verontschuldiging van misdaad, nadat kameraden een flyer verdelen in solidariteit met de reischoppers.

14/03 – Turijn – Demonstraties. Redebijdrage en pamfletten.

14/03 – Nieuws over de anarchisten in Spanje en betrokken in het Marini onderzoek.

16/03 – Turijn – Meer arrestaties en geweld door de politie. Nog 2 mensen in de gevangenis.

17/03 – Turijn - Straatblokkades en meer demo' s voor de vrijlating van de gevangenen.

20/03 – Rome – Verslag van Marini proces.

28/03 – Edoardo Massari (Baleno), 34 jaar oud, wordt opgehangen gevonden in een cel in de 'la valetta' gevangenis van Turijn. Hij was beschuldigd van lidmaatschap van 'een gewapende clandestiene organisatie', en 'bezit van explosieven' samen met zijn kameraden Maria Soledad Rosas en Silvano Pelissero, in verband gebracht met daden van sabotage in Val de Susa tegen een hoge snelheidstrein project, waar de meeste van de lokale bevolking tegen zijn.

29/03 – Maria Soledad Rosas en Silvano Pelissero beginnen een hongerstaking.

April 1998

- 03/04 - Turijn – Confrontaties tussen krakers en journalisten op de begrafenis van Belano.
 04/04 - Turijn – nationale demonstratie als gevolg van de dood van Edoardo Massari in de gevangenis.
 05/04 – Turijn - Anarchisten en journalisten. Een commentaar door El Paso.
 08/04 – Turijn - Verder commentaar door El Paso over een artikel vol met valse verklaringen dat verscheen in de krant La Repubblica.
 09/04 – Rome – Verslag over Marini Proces.
 13/04 – Turijn – Radio Blackout en de pers: "Waarom we niet praten met professionele journalisten".
 14/04 – Turijn – Een korte nota door El Paso over het "wrede in elkaar slaan" dat journalisten constant weergeven over anarchisten en tegen individuele vrijheid.
 17/04 – Turijn – Een anarchist wordt gearresteerd en 2 worden gezocht voor het in elkaar slaan van journalisten gedurende de begrafenis van Eduardo Massari 2 weken geleden.
 19/04 – Turijn – De paus komt naar Turijn: de door de kraakpanden aangevraagde tegendemonstratie wordt door de politie verboden.
 22/04 – Turijn – Silvano Pelissero wordt overgeplaatst naar de hoge veiligheidsgevangenis in Novara, met de bedoeling hem weg te houden van solidariteitsdemonstraties gepland in de buurt van de Cuneo en Turijn gevangenis.
 24/04 Turijn – Luca Bertola, de anarchist gearresteerd voor het in elkaar slaan van journalist Daniele Genco, wordt onder huisarrest geplaatst.
 26/04 – Ivrea – 13 veroordeeld voor demonstratie voor Eduardo Massari (Baleno) in 1993.
 27/04 – Silvano 'fascist' zoals wij: een commentaar van El Paso over de recente aanvallen van de pers op Silvano Pelissero.
 28/04 – Turijn – Verfeieren tegen het pershoofdkwartier.

Juni 1998

- 02/06 – Verslag over Marini proces.
 15/06 – Cordoba, Spanje – Verdere aanklachten tegen de 4 anarchisten gearresteerd in Spanje na een mislukte bankroof.

Juli 1998

- 09/07 – Verslag over de zitting van het Marini proces in Rome.
 11/07 – Maria Soledad Rosa is dood, ze pleegde 'zelfmoord' terwijl ze onder huisarrest stond.
 12/07 – Turijn – Soledad is dood. Geen vieringen alsjeblieft.
 14/07 – Turijn – 1 + 1 = 2. TURIJNSE BEUL. Flyer getekend Asilo, Prinz, Barocchio, Alcova, La Casa, Punx a Pinerolo, Gabrio, Allblackoutribe.
 14/07 – Turijn – 3 uitgevers van Radio Blackout moeten voor gerecht verschijnen. Proces voor april 1999.
 18/07 – Novara – Vrijheid voor Silvano, Vrijheid voor allen, tegen het establishment en zijn structuren. Flyer verspreid door El Paso op de demonstratie aan de speciale gevangenis waar Silvano opgesloten zit.
 20/07 – Turijn – Straatblokkades tijdens de nacht in Turijn. Tientallen gemaskerde mensen verbranden afvalbakken in het centrum van de stad.
 28/07 – Turijn – Silvano's proces wordt vastgelegd op 14 december 1998.

Augustus 1998

- 31/08 – Turijn – Solidariteit met het project SOTTOIPONTI (de gemeenschap die onderdak bood aan Sole toen ze onder huisarrest stond) door Asilo Occupato, Cascina, El Paso, Barrocchio.

Oktober 1998

- 13/10 – Verslag over de zitting in het Marini proces in Rome.

Januari 2000

- 21/01 – Zitting op het proces tegen Silvano Pelissero.
 22/01 – Zitting op het proces Marini in Rome.
 21/01 – Silvano veroordeeld.

Februari 2000

- 17/02 – Verslag over de hoorzitting op het Marini proces in Rome.
21/02 – 3de dag van laatste hoorzitting in Marini proces.
22/07 – Nog een hoorzitting in het Marini proces: Marini gaat maar door en door.
23/02 – Procesdag 5: Marini concludeert.

Maart 2000

- 04/03 – Verslag over Marini proces: aanklager spreekt.
07/03 – Marini proces: eerste dag voor de advocaten.
09/03 – Marini proces: Advocaat Callia vraagt vrijspraak voor al haar cliënten.
31/03 – Rome – Het proces tegen 68 anarchisten beschuldigd van lidmaatschap van de O.R.A.I. komt tot een eind. De belangrijkste beschuldiging, die van lidmaatschap wordt ingetrokken.

Februari 2002

- 13/02 – Radio Blackout kameraden vrijgesproken in proces over de zogezegde vervalsing van het interne ROS document.

Februari 2003

- 01/02 – Straffen van 2de graad Marini proces zijn: Orlando Campo: 10 jaar (1ste graad 5jaar); Angela Maria Lo Vecchio: 15 jaar (1ste graad 12 jaar); Fransesco Porcu: levenslang plus 18 maand isolatie (zelfde als voordien); Gregorian Garagin: 30 + 9 jaar (1ste graad 30 + 6 jaar); Rose Anne Scrocco 30 jaar + 10 (1ste graad 30 jaar + 10); Alfredo Maria Bonanno: 6 jaar plus 2000 euro boete (1ste graad 3 jaar en 6 maanden). Alle andere kameraden worden vrijgesproken. Gregorian Garagin en Fransesco Porcu zijn in de gevangenis.

April 2004

- 20/04 – Hof van Cassatie in Rome bevestigt na 3 minuten de conclusie van het beroepsproces.
21/04 – Alfredo Bonanno, Maria Lo Vecchio, Orlando Campo, Carlo Tesseri zijn in de gevangenis. Carlo Tesseri is nu vrijgelaten en onder huisarrest.

Enkele 'prechronologische' data waarop Marini in zijn theorema heeft verder gebouwd:**1989**

- 02/02 – Bergamo: Hold-up op een juwelierszaak. Anarchisten Alfredo Bonanno en Pippo Scarso gearresteerd.

1991

- 07/05 – Wapens en explosieven ontdekt in een kelder in Rome, samen met anarchistische publicaties.
10/05 – Persconferentie waar rechter Improta het theorema voorstelt, volgens welk de verantwoordelijken voor de ontvoering van een vrouw, M. Silocchi, een bende Sardiniërs zijn, samen met anarchisten.
05/11 – Anarchist Marco Camenisch is gearresteerd na een vuurgevecht in Carrara.

1993

- Eerste proces voor Silocchi kidnapping: 6 keer levenslang (inclusief 3 anarchisten) en nog eens 22 jaar voor een andere anarchist.

1994

- 6-7/07 – Aanslagen op Berlusconi' s Standa winkels in verschillende steden.
20/07 – Trente – 2 simultaan uitgevoerde bankovervallen.
-

Uitleiding

De directe aanleiding voor de uitgave van deze brochure was de definitieve uitspraak voor het Hof van Beroep in de zaak Marini, eind April 2004, en de vaststelling dat vele mensen geen weet (meer) hebben, of slechts zeer fragmentarisch, van wat deze zaak behelst en van wat zich de laatste jaren in Italië heeft afgespeeld, en nog steeds afspeelt.

Nochtans kan de zaak Marini als één van de belangrijkste politieke processen van de laatste jaren gelden. En nochtans werd er destijds heel veel informatie verspreid. En nochtans gaat de repressie in Italië onverminderd verder.

Het belang van de zaak Marini kan moeilijk onderschat worden, alleen al omwille van de omvang en het lange tijdsverloop van de zaak. Die sleepte bijna een decennium aan en honderden anarchisten waren of werden rechtstreeks of onrechtstreeks betrokken. Naast de directe betrokkenen, werden ook vele mensen in de rand getroffen: we denken aan de zaak Silvano Pelissero (en de dood van Solo en Edo), aan Patrizia Cadeddu, aan Horst Fantazzini, aan Marco Camenisch, ... Verder, door de arrestatie van Massimo Passamani in Parijs, van Angela De La Vecchio in Amsterdam, van Claudio Lavazza, Michel Pontolillo, Giovanni Barcia en Georgio Rodriguez in Cordoba, enzovoort, kreeg de zaak ook onmiddellijk een internationaal karakter. Het is onmogelijk hier in het bestek van deze brochure over dit alles uit te wijden, elders hebben wij hierover reeds bericht, en op een aantal zaken hopen we in toekomstige publicaties terug te komen.

Het belang van deze zaak is bovendien niet alleen 'kwantitatief' te meten, er is ook een 'kwalitatief', inhoudelijk aspect: de inzet was zeer hoog: zou de staat een deel van de anarchistische beweging kunnen criminaliseren en uitschakelen, en welke strategie/middelen heeft ze daarbij ingezet? De Marini-zaak wierp inderdaad een scherp licht op een aantal mechanismen van de repressie, en al te vaak worden voorbije ervaringen vergeten, en wordt vervolgens met ongeloof of verbazing gereageerd als de repressie weer toeslaat. Nu hoeft het gebruik van legale, semi-legale, extralegale middelen door de staat ons niet te verbazen: bijvoorbeeld het hele arsenaal van strafwetartikelen zoals die over 'subversieve vereniging', 'gewapende bende', "psychologische mededaderschap", spijtoptanten, etc. wordt al jaren gebruikt om politiek verzet de kop in te drukken. Maar er is ook de actieve rol van de media in het criminaliseringproces, de strategie van de verdeling tussen "goede" en "slechte" anarchisten, etc. Het is o.i. de verdienste geweest van de Italiaanse kameraden dat ze er voortdurend op hebben gewezen dat er ook een ideologische strijd aan de gang is: dat de montage ook een poging van de macht is om een (hun) realiteit op te dringen en daarmee een realiteit van subversie en (anarchistisch) ver-

zet te verdringen en te ontkennen. Die ideologische strijd voert ons, of we dat nu willen of niet, terug naar de revoltes van de jaren zeventig. In Italië kende die revolte een bijzonder hoge vlucht, en duizenden arbeiders en jongeren namen hun toevlucht tot 'gewapende acties' (om maar enkele cijfers te noemen: er waren meer dan honderd gewapende groepen, tienduizenden mensen werden vervolgd, duizenden werden effectief veroordeeld, tot op de dag van vandaag zitten er nog steeds bij de tweehonderd in de gevangenis of leven ondergedoken, ...) en die massale revolte kan onmogelijk gereduceerd worden tot een strijd tussen de Staat en de 'Gewapende Partij' (in casu de Rode Brigades). Toch is het precies dat laatste wat gebeurd is: in de herinnering van de meeste mensen blijft enkel de officiële geschiedschrijving over: Italië in de jaren '70, dat zijn de 'loden jaren' van de 'terreur' en de 'strategie van de spanning'. Het is onze overtuiging dat dat beeld moet worden aangepast, en dat met name de banvloek op alle verzet dat niet de geëffende, "democratische" paden volgt, moet worden opgeheven. Nogmaals: het is een ideologische constructie die elk open en kritisch debat onmogelijk maakt en verlamdend werkt op de hele 'linkse' beweging.

Er wordt nogal snel gezegd dat Italië toch wel een uitzonderingsstaat is, een uitzondering dan op de rest van Europa, dat "beschaafd" en "democratisch" zou zijn. Die geruststellende gedachte willen wij sterk in twijfel trekken.

In de eerste plaats is er de realiteit van de Europese Unie, die meer en meer een Verenigde Staten van Europa wordt, met haar politionele en justitiële samenwerking tussen de lidstaten, haar verschillende veiligheidsdiensten, haar antiterroristische wetgeving, ... En zijn ook Spanje, en Griekenland, en Duitsland, en (binnenkort) Turkije - allen met een aanzienlijke staat van dienst als het om politieke repressie gaat - uitzonderingen? Wanneer wordt de uitzondering regel?

Ten tweede, als het zo is dat de (politieke) repressie in Italië (en Spanje, Griekenland, Turkije) veel zwaarder is, dan is dat evident zo omdat het verzet daar groter en radicaler is. Wij twijfelen er echter niet aan dat op het moment dat ook hier de sociale spanningen groter worden, de klassenstrijd scherper, ook hier de staatsrepressie niet zal aarzelen de grove middelen boven te halen. De vraag die we ons kunnen stellen, is: waarom is het verzet ginds radicaler? Eerder dan aan te komen draven met een 'objectieve' socio-economische analyse (die op zich wel voor een deel een verklaring kan bieden: de welvaartstaat is beter uitgebouwd in de Noordelijke landen, het sociaal overleg, het 'poldermodel', ..., maar vaak enkel wordt aangehaald als verschoning om niets te doen, of om te strijden voor het behoud van het bestaande(!)), willen we eerder de 'subjectieve' factor beklemtonen: als de sociale spanning ginds groter is, dan is dat omdat ginds met name ook de anarchisten bewust de spanning opdrijven, de tegenstellingen verscherpen, zich niet neerleggen bij de sociale vrede, en nog minder bij de 'objectieve omstandigheden' ... .

Ten derde willen wij er op wijzen dat repressie een permanent gegeven is: zij is dagelijks en ingebouwd in de structuren en instituties van elke kapitalistische samenleving (cfr. de disciplinerende en controle van jongeren en arbeiders op school en op het werk, de controle op de werklozen, de controle van de migrantenwijken, de controle van de publieke ruimtes, etc.). De nieuwe technologieën laten staat-kapitaal toe nog dieper door te dringen in de samenleving, en tonen nogmaals het totalitaire karakter van het kapitalisme aan.

De Staat is altijd de uitzondering, uitzondering op de vrije en gelijke samenleving waar wij voor staan. De Staat is altijd geweld, of het nu de matras en de gevangenis is of de ambtenaar die je het mes op de keel zet door te dreigen met schorsing, ... Als anarchisten zouden we consequent onze ideeën en acties vanuit deze grondgedachte moeten ontwikkelen. Als individuen hoeven we ons niet te verbergen achter de 'objectieve omstandigheden', maar we kunnen de verantwoordelijkheid ook bij onszelf leggen en de confrontatie met het bestaande aangaan...

Deze "uitleiding" is dan ook een oproep om de opgelegde consensus te doorbreken, om kritisch kennis te nemen, na te denken, te debatteren over de (eigen) geschiedenis. Om die geschiedenis ook zelf te schrijven, in woord en in daad... Stellen dat ideeën wel degelijk belangrijk zijn en consequenties hebben, is op zich al een subversieve daad is; het is tekenend voor onze tijden.

Nog even iets over de teksten verzameld in deze bundel. Zoals gezegd werd veel informatie destijds verspreid, in tientallen artikels, brieven, commentaren, in pamfletten, tijdschriften, op websites, enz. In het Nederlandstalige gebied heeft een steungroep in Amsterdam heel wat werk verzet door de uitgave van "Uitbraak", waarin de zaak bijna op de voet werd gevolgd, en wat een vertaling was van een Duitstalige uitgave door het Comité ter verdediging van de anarchisten, in München, dat nauw samenwerkte met het intussen opgeheven *Comitato Difesa Anarchici*.

De teksten die wij hier hebben samengebracht zijn nieuwe vertalingen of hervertalingen uit het Spaans, Frans, Duits en Engels - de Italiaanse originelen werden er steeds naast gelegd ter controle of ter vervollediging. Op het internet kan nog veel terug gevonden worden, zie:

<http://www.ecn.org/elpaso/cda/> ; http://www.guerrasociale.org/processo_marini.htm;
<http://www.anarcotico.net>; <http://www.xs4all.nl/~respub/index2.htm>

Voor degenen die zich wat meer willen verdiepen in de historische context, kunnen wij ondermeer verwijzen naar:

- Tom Welschen, *Het Italiaanse complex. Partijen en bewegingen van 1970 tot 1990* (Thot; Bossum, 1996). Zeer goed overzichtswerk, alhoewel Tom Welschen hier en daar toch blijft hangen in die 'officiële geschiedschrijving'.
- Paolo Persichetti et Oreste Scalzone: "*L'Etat et la révolution. Insurrections et "contre-insurrection" dans l'Italie de l'après-68: la démocratie pénale, l'Etat d'urgence.*" (Editions Dagorno, Paris, 2000). Niet altijd vlot leesbaar, maar steengoed werk. Persichetti en Scalzone zijn twee Italiaanse vluchtelingen die een onderkomen hadden gevonden in Frankrijk. In augustus 2002 werd Persichetti aangehouden en uitgeleverd aan Italië. Hij moet daar een straf uitzitten voor lidmaatschap van de BR-UCC. Voor meer achtergrond, zie ook: <http://www.persichetti.ras.eu.org/>

Tot slot willen wij nog een lang citaat uit een interview met een andere Italiaanse politieke vluchteling in Europa, Cesare Battisti*, meegeven:

De Rode Brigades waren ook een Italiaanse gewapende formatie. Maar deze formatie was in de minderheid vergeleken met al de andere. Eigenlijk praat men altijd over de Rode Brigades omdat dat het gemakkelijkst is. Zij werden bekend door spectaculaire acties zoals de ontvoering en moord van Aldo Moro. Men moet weten dat toen, op dat moment, iedereen dat kon doen, Aldo Moro ontvoeren. Als de andere formaties het niet hebben gedaan, dan is dat enkel omdat het niet opportuun was, het diende tot niets! Dit gezegd zijnde, vanaf het moment waarop, in die tijd, bepaalde mensen de moed hadden te vechten tegen de staat, hebben zij mijn respect gewonnen. Dat neemt niet weg dat er zeer grote politieke verschillen waren tussen de verschillende bewegingen. Ik heb nooit behoord tot de Rode Brigades. Ik heb ervoor gevochten opdat men dat zou weten, maar later heb ik het opgegeven...

Het is waar dat men in Frankrijk geen grote kennis heeft over wat er is gebeurd in Italië tijdens die jaren die men de jaren van lood heeft genoemd. Zou je die voor ons kunnen oproepen?

Cesare Battisti: *Dat is wat ik uiteenzet in «Dernières Cartouches». In Italië was een grote beweging ontstaan, Arbeiders (of Proletarische) Autonomie, die duizenden mensen kon mobiliseren in de straten. De vakbonden werden volledig gepasseerd. In de schoot van die grote beweging werden verschillende gewapende groepen gecreëerd, men heeft er meer dan honderd geteld in de jaren '70. De Rode Brigades zijn geboren aan de rand daarvan en hebben op een gegeven moment getracht dat alles onder één hoed te brengen, door sterk gemediatiseerde acties te organiseren. Deze organisatie was verticaal georganiseerd, zoals een leninistische partij. Het was dus gemakkelijker voor hen die haar leidden om een dialoog met de staat in te stellen want, paradoxaal, zij praatten dezelfde taal als de politici aan de macht. Ik geloof zeker dat de Rode Brigades op een bepaald moment meer dan drie-*

duizend gewapende militanten telden, maar dat is niet zoveel vergeleken met wat er op dat moment in Italië bestond. Je moet immers weten dat er in die periode meer dan zestigduizend arrestaties en twaalfduizend veroordelingen zijn geweest. De ex-president van de Italiaanse republiek heeft zelf erkend dat Arbeiders Autonomie wel een miljoen mensen bereikte! De acties van de Rode Brigades interesseerden de organisatie waar ik tot behoorde absoluut niet. Voor ons was de ontvoering en dan de moord van Moro een grote stommititeit! Wij wilden trouwens niet geloven dat zij het hadden gedaan! Wij dachten dat het om een provocatie ging van de staat. Moro was veel nuttiger levend dan dood: hij had enorme zaken toegegeven. Hij had onder andere strategische plannen van de NAVO in het Middellandse Zeegebied onthuld, hij had erkend dat de Maffia was geïnfiltrerd in de regering en de president van de Republiek in de Verenigde Staten koos... De Rode Brigades hadden deze man ontvoerd omdat het toen onmogelijk was om Andreotti te ontvoeren, de man van de Maffia, politiker die sinds de oorlog militeert in de Christen_Democratie. Moro was een zeer machtig man omdat hij aan het hoofd stond van de Christen Democratie. Het is hij die het historisch compromis heeft getekend met de Italiaanse KP in een tijdperk waarin de KP en de Christen Democratie de taart onder elkaar verdeelden. Die man doden was een grote stommititeit!.. Wij waren erdoor aan het begin van het einde en iedereen wist het. Men moest echt Brigadist zijn om op die manier te ageren! Ik heb enkele vrienden Brigadisten, maar men moet erkennen dat ze veel schade hebben aangericht! Niemand had er belang bij om zoiets te doen, niemand had er belang bij om zich het leger op de hals te halen. Op het vlak van de wapens waren we zeker de verliezers. Wie zou vandaag denken dat men de Franse regering moet aanvallen op het militaire domein? De strijd aangaan met het Franse leger zou een grote absurditeit zijn! Dat was hetzelfde in Italië. Vandaag praat men niet over de jaren 70 als zijnde die van een culturele beweging, van een beweging van revolte. Men heeft het over de loden jaren. Tot dat is het gereduceerd! En over de hele wereld is het hetzelfde... Wanneer men het heeft over Italië, halen de mensen onvermijdelijk de spaghettis en de Rode Brigades aan!

(* Cesare Battisti was in de jaren '70 lid van de "Proletari Armati per il Comunismo - Gewapende Proletariërs voor het Communisme", een anarcho-communistische groep waarvan o.a. ook Claudio Lavazza lid was. Hij werd in Italië bij verstek veroordeeld tot levenslang, maar leeft al 15 jaar in Frankrijk waar hij werkt en een carrière heeft kunnen uitbouwen als schrijver van misdaadromans. Op 10 maart 2004 werd Battisti echter gearresteerd in Parijs, Italië had weer een uitleveringsbevel tegen hem ingediend. Dankzij massaal protest kwam hij voorlopig vrij, in afwachting van een definitieve uitspraak van het Franse gerecht. Momenteel leeft hij ergens ondergedoken in Frankrijk. Voor meer info: <http://www.vialibre5.com/>. Het volledige interview kan je ook daar terugvinden.)

In april 2004 viel het doek in de Marini zaak: zeven anarchisten werden veroordeeld tot gevangenisstraffen van vijf jaar tot levenslang. Het was het laatste hoofdstuk in een spektakel van de repressie dat negen jaar voordien was gestart met de vervolging van tientallen anarchisten voor lidmaatschap van een "subversieve vereniging" of "gewapende organisatie".

Een farce.

In deze brochure wordt getracht een becommentarieerd overzicht te geven van het gebeuren. Opdat we meer inzicht krijgen in de mechanismen van de repressie. Opdat we niet vergeten...

